

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Coro Sister

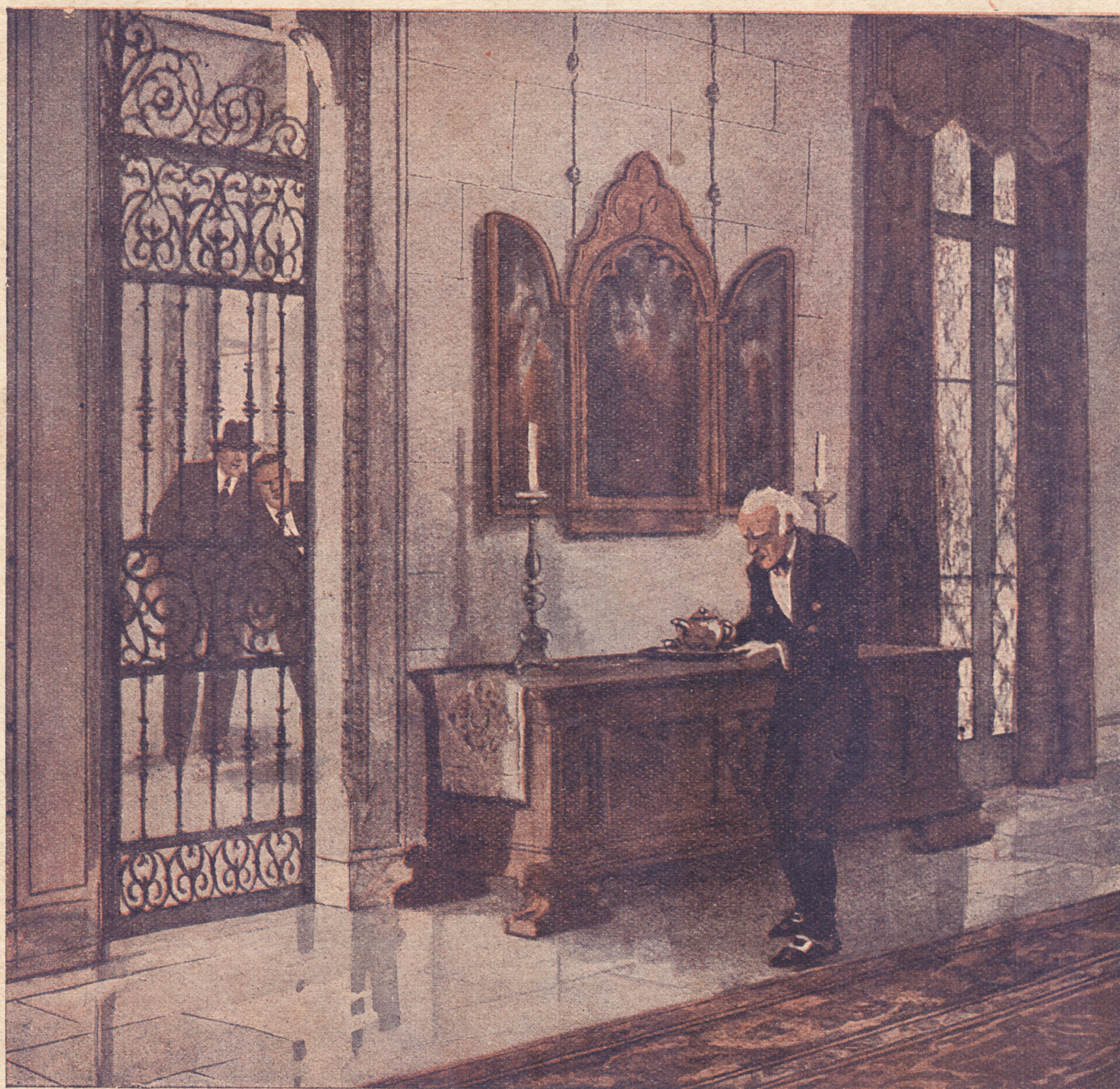
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 901

Het geheim van het Fransche Kasteel.

fr. 1.50

Heel voorzichtig schuifelde de oude bediende voort.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het Geheim van het Fransche Kasteel

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

WIJKEND VOOR EEN OVERMACHT.

Omstreeks twee uur in den nacht zouden personen, die het in hun hoofd hadden gekregen, op dat late uur in de buurt van het Fransche havenstadje Paimpol en den blik zeewaarts hadden gericht, wel wat verbaasd zijn geweest, als zij daar een buitengewoon groote, donkergrijze visch zouden hebben ontwaard, die onbeweeglijk op het water scheen te drijven.

Zij zouden misschien gemeend hebben, te doen te hebben met een reusachtigen haai, die naar deze streken was afgedwaald, en daar nu wat uitrustte van zijn langdurige zwerftochten.

Dat moest echter wel heel onwaarschijnlijk worden geacht, want Paimpol is een plaatsje op den westelijken oever van den reusachtigen golf, die zich uitstrekt ten Zuiden van de Kanaaleilanden — en zoover komen haaien niet!

Het was dan ook geen visch, die daar lag, het was zelfs geen levend wezen, maar het was eenvoudig een duikboot, van tamelijk geringe

afmetingen, en de kenner, de ingewijde, zou onmiddellijk hebben uitgemaakt dat dit vaartuig onmogelijk deel kon uitmaken van een of andere oorlogsvloot, want zelfs het kleinste land bouwt tegenwoordig geen duikbooten meer, die niet minstens dertig meter lang zijn, en dit schip mat er ternauwernood vijftien!

Er waren nog andere bijzonderheden, die het voor een zeeman duidelijk maakten, dat dit vaartuig, dat daar zoo heel stil te drijven lag op de golven onmogelijk een oorlogsschip kon zijn, want het miste den korten uitkijktoren, dien men op alle duikbooten van alle oorlogsmarines aantreft.

Het dek scheen volkomen vlak te zijn, zonder eenig uitsteeksel, en in het midden bevond zich alleen een ronde, stalen deksel, maar de randen daarvan staken hoogstens eenige centimeters boven het dek uit.

Het was zomer, maar de nachtlucht was zeer kil, en uit het Noorden, van den kant van Engeland, dreven zachtjes en verraderlijk mist-

banken aan.

Binnen een half uur zou die mist het geheele Kanaal hebben overgestoken, en de Fransche kust hebben bereikt.

Het vaartuig lag omstreeks een halve mijl van de kust, en men kon duidelijk de lichtjes zien pinken van Paimpol, en den vuurtoren zien van Saint Malo.

Recht voor den boeg verhief zich op de kust een donkere massa, boven op de rotsen, die op deze plek steil uit het water oprezen.

De vloed was nog steeds aan het opkomen, en zou binnen een uur zijn hoogtepunt hebben bereikt.

Aan de Ooster kim begon de hemel zich schier onmerkbaar lichter te kleuren, en binnen een uur zou de zon zich vertoonen.

Die grijze massa — de inwoners van het havenplaatsje zouden het U kunnen vertellen — is niets anders dan het oude slot, sedert jaren niet bewoond, en om nauwkeurig te zijn, sedert den dag, toen, in het jaar 1915 de burechtvrouw het verschrikkelijke nieuws vernam, dat op een en denzelfden dag haar echtgenoot en haar twee zoons gevallen waren in den bloedigsten oorlog, dien de geschiedenis der menschheid tot op dit oogenblik kent.

Den volgenden dag was zij verdwenen, met de weinige, oude bedienden, en zij was nimmer teruggekeerd. Niemand wist zelfs waarheen de rampzalige vrouw gegaan was, die op dien noodlottigen dag alles verloor wat zij bezeten had — behalve haar zeer groot fortuin.

De voorbijgangers zagen dat de luiken gesloten waren, en een paar dagen later zag men uit naar het bordje, waarop wel te lezen zou staan, dat het reusachtige, zeer oude slot te koop was.

Maar het werd niet te koop gezet, en toch trok er niemand in, de luiken bleven gesloten, en het slot verviel snelt tot weinig meer dan een bouwval.

Eenmaal werd er ingebroken, en dieven haalden alles wat waarde had, aan zilver, goud en porcelein uit de kasten. Men ontdekte de kerels en strafte ze. Maar op den dag na den inbraak verscheen er een heel oud, witharig man in het zwart gekleed, die de schade kwam opnemen, naar het scheen. Iedereen in den omtrek wist, dat het notaris Larondelle was, de oude huisvriend en de zaakwaarnemer van het geslacht de Saint-Hilaire.

Den volgenden dag verscheen er een vrachtauto met een twintigtal werklieden, gevolgd door een auto met bouwmaterialen, en onder

de leiding van een opperman zag men het zonderlinge werk verrichten — alle ramen gelijkvloers werden dichtgemetseld, en alle ramen op de verdiepingen werden voorzien van zeer sterke tralies, als van een gevangenis.

Het duurde twee weken voor alles gereed was, de arbeiders rukten in — en toen de omwonenden nieuwsgierig eens kwamen kijken, zagen zij dat zelfs de drie toegangsdeuren tot het oude, middeleeuwsche huis met zijn kanteelen en zijn punttorens waren dichtgemetseld!

Van dien dag af stond het oude slot der Saint-Hilaires in een reuk van geheimzinnigheid, en de bijgeloovigen zeiden dat het er spookte. Op sommige nachten hoorde men een zonderling, rommelend geluid onder den grond van het park, en dat waren zeker de booze geesten!

Sedert het jaar 1917 had zich geen levende ziel meer vertoond, het huis was vervallen, en het park was niet veel meer dan een woestijn, of beter gezegd een wildernis, waar alles schots en scheef door elkander groeide, waar het onkruid wies op de paden, en waar het struikgewas hier en daar een onoverkomelijken hinderpaal vormde voor den nieuwsgierigen, die het huis van naderbij zou willen bezichtigen.

Het was dit sombere slot, hetwelk de zeevaarder zag, die uit het Noorden het plaatsje Paimpol naderde, waarvan het huis omstreeks een uur gaans verwijderd lag.

Het kon omstreeks vijf minuten over tweeën zijn, toen de stalen visch teekenen van leven begon te vertoonen.

De ronde deksel in het midden van het dek werd langzaam opgelicht, een paar oogen verschenen boven den rand, toen het hoofd van een man, en een stem zeide zachtjes:

— Voor zoover het bloote oog reikt, is er niets te zien!

— Dan zullen wij naar de kust gaan — het is tijd! zeide een heldere stem in het binnenste van het stalen schip.

Het ronde luik werd geheel opgeklapt, en in de ingewanden van het stalen monster begon het zachtjes te gonzen en te grommen.

Langs een smal, ijzeren laddertje klom een man aan dek, en keek rond, wijdbeens staande, en een kijker voor de oogen brengend. Die man was John Raffles de groote avonturier, de langgezochte, en zeer zelden ontdekte Engelschman.

Hij tuurde eenigen tijd door den kijker, gaf

een kort bevel, en de boot zette zich in beweging, met den scherpen boeg op de kust gericht, langzaam en voorzichtig haar weg kiezend, want hoewel de vloed opkwam moesten zij zeer voorzichtig varen, degenen die zich aan boord bevonden, want zij schenen de diepe haven te willen vermijden, en voeren dus over een zeebodem, die als het ware bezaaid was met puntige, zeer gevaarlijke klippen.

Zij voeren omstreeks vijf minuten, en het land was reeds duidelijk zichtbaar, toen het hoofd van een vrouw over den rand van het luik werd gestoken. Het was een bleek, strak gelaat, dat naar Raffles werd opgeheven, en waarin twee donkere oogen met een uitdrukking van smart en diepe zwaarmoedigheid tot hem opzagen.

Hij stak haar de hand toe, galant, en hielp haar zoo bij het beklimmen van het dek.

— Het oogenblik om te scheiden is dus gekomen, John Raffles? vroeg zij, zoodra zij naast hem stond.

— Ja Mira! Ik denk je aan land te zetten op een plek, die ik goed ken, en van waar je binnen twintig minuten Paimpol zult kunnen bereiken. Je weet natuurlijk dat het een beginpunt is van den spoorweg naar het Zuiden. Ik geloof dat de eerste trein omstreeks vier uur vertrekt. Je spreekt voortreffelijk Fransch, en zult dus geen moeite hebben bij het koopen van een kaartje. Ik heb tijdens de overtocht je zwarte haar met een rossige kleur geverfd, en ik geloof te mogen zeggen dat dat niet zoo spoedig zal worden gezien! Zelfs niet door de spiedende oogen van de politie! Je hebt immers het geld in je tasch?

— Ik heb alles, Raffles! Je hebt alles voor mij, de misdadigster gedaan, wat maar in je vermogen was. Jij hebt zelfs je leven voor me in de waagschaal gesteld. Je hebt je plannen om mijnentwille geheel gewijzigd, je hebt de gevangenis voor mij getrotseerd, en toch ben ik niet tevreden! Toch verzet ik mij tegen mijn lot!

— Wat wil je meer, Mira? vroeg Raffles glimlachend.

— Ik wilde, dat je mij niet van je stiet — dat is alles!

— Ik stoot je niet van mij, Mira, zei Raffles zacht. Ik dank den hemel, dat het mij vergund is geweest, de verandering waar te nemen, die er in je geest en in je gemoed heeft plaats gegrepen....

— Door jou, Raffles, alleen door jou! riep de vrouw hartstochtelijk uit.

— Misschien! Je behoorde tot een bende zeer gevaarlijke misdadigers, ik viel in jullie handen, je had mij kunnen dooden, maar je hebt het niet gedaan, en mij zelfs helpen redden!

— Omdat ik je lief had, Raffles! zeide de vrouw eenvoudig.

— Het zij zoo. Ik heb het je naderhand kunnen vergelden, ik heb je kunnen redden uit de klauwen van je vroegere medeplichtigen, ik heb mogen zien, dat je berouw had.....

— Alles voor jou, alleen voor jou, Raffles!

— Zeg dat niet, want dan doe je mij pijn! Nooit mag je terugvallen tot je vroegere leven. Ik heb je sieraden voor je te gelde gemaakt, en je hebt ruimschoots genoeg om te leven, en goed te leven! Niemand verplicht je tot een kluzenaarsbestaan. Je bent nog jong. Er zal weer een man in je leven komen, een hoogstaand man, geen vogelvrij verklaarde zooals ik, die je gelukkig kan maken. Maar John Raffles kan je niet bij zich houden, Mira. Het is onmogelijk. Binnen kort zou je me gaan haten. Ik ben niet de man, om de liefde van een vrouw te beantwoorden zooals ze het zou verdienen. Mijn leven voert mij naar alle windstreken heen, en mijn lot hangt aan een zijden draad. Daarin wil ik ook niemand betrekken. Ik moet zelfstandig kunnen blijven, ik....

— Wat al gepraat, om dat een te verbloemen — dat je me niet lief hebt! zeide de vrouw met een trillende, smartelijke stem. Ik ben ook dwaas geweest. Ik heb — dingen gedroomd, die niet voor mij waren weggelegd. Want ik was een misdadigster.

— En ik — wat ben ik? zeide Raffles zacht, met gebogen hoofd.

— Stil! viel zij hem in de rede, en zij legde hem haar kleine hand op de lippen. Verlaag je zelf niet, op dit laatste oogenblik, nu ik afscheid van je ga nemen, wie weet voor goed! Vroeger heb ik gemeend, lief te hebben. Wat een vreeselijke vergissing! Ik heb maar eens werkelijk lief gehad — en nu die liefde mij voor goed zou kunnen opheffen, nu moet ik gaan. Maar ik verzet mij niet, want ik weet dat je onwrikbaar bent, als een rots — en ook even hard, Raffles.

— Ik moet hard zijn, Mira, anders zou ik bezwijken onder mijn taak! zeide Raffles. Hij vatte haar hand en drukte ze. Maar eensklaps sloeg zij de armen om zijn hals, kuste hem met een woeste drift, rukte zich met een snik weer los, en daalde zoo vlug zij kon het laddertje af.

De duisternis begon langzaam te wijken voor het licht. Raffles ging door het luik en sloot het tot op een kier. Langzaam zakte de boot nog iets, tot er bijna niets meer van te zien viel dan het ronde luik.

Tien minuten later streek de kiel over een zandigen bodem van een kleine, natuurlijke kreek. Heinde en ver was geen levende ziel te bespeuren. Achter hen kwam de mist over de golven steeds nader rollen.

Het luik ging weer open, en een man van herculische gestalte wrong zich niet zonder moeite door de opening, liet zich in het water glijden, dat hem tot over het middel kwam, en wachtte.

Mira Bonati, met een klein, lederen hoedje op, een regenmantel aan, en een reisvalies in de hand verscheen op het dek, door Raffles gevolgd. Zij was zeer bleek, maar scheen geheel kalm te zijn. Maar haar stem had een wonderlijken klank, toen zij hem de hand toestak en zei :

— Vaarwel dan ! En als je mij ooit nodig mocht hebben, Raffles, want zelfs mannen als jij bent kunnen wel eens de hulp van een vrouw gebruiken — beschik dan over mij, want je weet dat alles van mij je toebehoort, ook mijn leven.

Zij had dit laatste heel eenvoudig gezegd, en het klonk ook volstrekt niet teatraal, het klonk veeleer als een kreet van smart.

Nog eenmaal zag zij hem aan, in de schemering, die de plaats ging innemen van de duisternis, en toen liet zij zich van de stalen romp glijden in de sterke armen van Henderson, den reus, die haar door het water naar het strand droeg. Wat verder begon een smal pad, dat haar naar den grintweg zou brengen, die daarboven over de rotsen naar Paimpol voerde.

Henderson waadde weer terug, en kroop door het luik.

Raffles gaf een kort bevel. De krachtige schroef begon te werken, en de „Sperwer” — zoo was de naam van deze nieuwe boot — gleed zachtjes van de zandbank weder in dieper water, maar Raffles bleef naar de onbeweeglijke gedaante zien, die daar op het strand stond, terwijl de ochtendbries de panden van de elegante regenjas deed opwaaien.

Eenmaal wuifden zij elkander met de hand toe, en toen, plotseling, viel de mist als een gordijn tusschen hen in, en scheidde hen.

Raffles voelde een hand op zijn schouder. Het was zijn trouwe vriend Charles Brand die naast hem was komen staan. Zijn stem

had een ernstigen klank, toen hij zei :

— Het is beter zoo. Je hebt je plicht jegens haar gedaan, Edward, en meer dan dat. Je hebt van een gevaarlijk, misdadig schepsel weer een vrouw gemaakt, die een hart heeft, en die de maatschappij wel niet meer zal verontrusten.

Raffles gaf geen antwoord. Hij dacht aan de gebeurtenissen van de laatste dagen, den strijd met de bandieten, de smokkelaars, op de Schotsche kust, en de heldhaftigheid van die vrouw, die hem, geholpen door Brand, op het laatste oogenblik van een vreeselijken dood had gered.

Wat hij voor haar gedaan had achtte hij al een zeer geringen wederdienst. De Engelsche politie zat haar op de hielen — wat was natuurlijker dan dat hij haar met zijn duikboot in veiligheid was gaan brengen ? Men zou haar niet zoo spoedig zoeken, en ook beantwoordde haar uiterlijk niet meer aan het signalement, hetwelk de Engelsche politie van haar verstrekt had.

Zoodra zij buiten de kreek was, wendde de „Sperwer” zich langzaam om, maar toen slaakte Brand een kreet, en riep :

— Maar het is dik van mist ! We zullen onmogelijk kunnen uitvaren !

Ongeduldig fronsde Raffles de wenkbrauwen. Maar het was waar, wat Brand zeide, het zou onmogelijk zijn, zich door dien dichten nevel te wagen, die nog ieder oogenblik ondoor-dringbaarder werd !

Hij dacht er een oogenblik over, eenvoudig onder water te duiken, maar dan liep hij het groote gevaar, met het ranke vaartuig in aanraking te komen met een van de verraderlijke klippen, en dat zou noodlottige gevolgen kunnen hebben.

Er schoot dus niets anders op over, dan zich op deze zelfde plek voorzichtig te laten zakken op den bodem, en af te wachten tot de mist zou zijn opgetrokken.

Weer klonken de bevelen van Raffles kort en duidelijk, het luik werd hermetisch gesloten, de ballasttank liep borrelend vol, en de duikboot zakte neer op den zandbodem — met nauwelijks tachtig centimeter water boven het dek, en dat, terwijl de vloed over drie kwartier op zijn hoogst zou zijn.

— Het is een zaak van een half uur misschien ! De zon zal de nevelen wel wegvagen ! merkte Brand op.

— Dat hoop ik ! Want ik zou gaarne weder naar Engeland terugkeeren, waar ik nog een

kleinigheid te vereffenen heb met de heeren smokkelaars!

Drie kwartier verliepen. Nu en dan wierp Brand een blik door de periscoop, die hij voorzichtig een weinig had uitgedraaid. De mist begon op te trekken. Tegelijkertijd begon het water weder te dalen, en als zij hier lang bleven, zouden zij niet eens meer weg kunnen, want Raffles wist dat deze kleine baai bij eb bijna geheel droog liep!

Maar de nevel trok steeds meer op, langzaam, en Raffles, ongeduldig geworden, besloot te vertrekken. Het water werd uit de ballasttank gepompt, en de „Sperwer” rees naar de oppervlakte. Het luik werd geopend. De periscoop werd ingehaald. Het stalen luikje werd gesloten voor het ronde uitkijkvenster van

kwarts, dat zich voor in den romp van het schip bevond.

Langzaam voer de „Sperwer” de baai uit, toen plotseling een hevige losbarsting over de golven klonk, door anderen gevolgd.

Op hetzelfde oogenblik baanden de zonnestralen zich met kracht een weg door de mistbanken, die als bij tooverslag optrokken, en als door een reuzenhand werden opgerold.

Onmiddellijk begreep Raffles, wat die losbarstingen veroorzaakt had. Voor de oogen der verbaasde mannen, de baai bijna geheel afsluitend, trok, in gevechtsformatie, een zeer sterk, Fransch vlooteskader, zes slagschepen, vier kruisers, twintig torpedobooten en jagers, en een dozijn duikbooten!

De bekende DUBEC Cigaretten

begonnen voor 40 jaar met een productie van 10000 per dag

Thans meer dan 500000 per dag

HOOFDSTUK II.

ONDER DEN GROND.

De „Sperwer” dreef op dat oogenblik met geringe vaart aan de oppervlakte van het water.

Als of de hand van een fee plotseling een sluier had weggerukt, zoo snel was het gordijn van mist opgetrokken, en mijlen afstands kon men duidelijk alles onderscheiden, ook de kleine visschersjollen, die zoeven uit Saint Malo waren uitgevaren.

Raffles behoefde er dan ook niet aan te twijfelen, of hij was aan boord van de meeste dier Fransche oorlogsschepen reeds gezien.

In elkanders kielzog stoomden de oorlogsbodems, grijs en dreigend voorbij, op omstreeks een mijl uit de kust, de groote slagschepen vooraan, daarop volgend de kruisers, en de snelle jagers terzijde, nu eens vooruitstuiwend, dan weder een grooten boog beschrijvend, als om te pronken met hun snelheid.

— Manoeuvres! riep Brand verbaasd uit.

— Ja, Brand, en wij zitten er midden in! Of nog beter uitgedrukt — wij kunnen er volstrekt niet uit, want de linie hunner schepen sluit de baai volkomen af, en wij zouden onder hen moeten heenduiken. Het lastige is evenwel, dat op de plek waar wij nu zijn, slechts zeer weinig water staat. Ik wilde dat ik mij vroeger herinnerd had, dat het Fransche Marinebestuur voor vandaag en nog vier dagen groote manoeuvres had voorgeschreven op de kust van Bretagne en in den geweldigen kom, die zich uitstrekt tot de Kanaal-Eilanden.

En zij hebben ons gezien ook, Mylord! riep Henderson uit, die zijn hoofd boven het luik had uitgestoken. Zij geven elkaar seinen!

Henderson had goed gezien — op vele schepen stonden, zoo hoog mogelijk geplaatst, matrozen, ieder gewapend met twee vlaggetjes, en die uit alle macht met hun armen zwaaiden.

Raffles keek een oogenblik scherp door zijn kijker en zeide na eenige oogenblikken lakoniek:

— Ja, zij hebben ons gezien. En zoeven is van het admiraalschip, de „Loubet”, aan de drie voorste torpedojagers bevel gegeven, eens te gaan zien wie wij zijn, en wat wij hier uitvoeren! Ik gevoel bitter weinig lust om de heeren Fransche zeeofficieren onder deze omstandigheden te ontmoeten, al vind ik hen

in den dagelijkschen omgang charmante heeren! Er is niets aan te doen, vrienden — wij zullen moeten dalen, want daar komen die nieuwsgierige bemoeials reeds fullspeed op ons aanzetten!

Het was maar al te waar! Drie van de kleinste torpedojagers, die dus den geringsten diepgang hadden, maakten zich van het eskader los, en kwamen, zwarte rookpluimen achter zich latend, en een sneeuwwit spoor in de blauwgroene golven, met al de kracht hunner sterke machines in een onberispelijke formatie, gelijkend op een uitgespreiden waaier, naar de kust varen, met echt Fransche bravuur, en zich blijkbaar weinig bekommerend om de gevaarlijke rotsen bij de kreek.

— Naar beneden! beval Raffles kortaf.

Zoo vlug zij konden, daalden de beide vrienden langs het stalen laddertje af, en sloten het ronde luik, terwijl Henderson reeds bezig was, het kleine handwiel om te draaien, waardoor de ballasttank zou volloopen.

Raffles hield strak het oog gevestigd op de dieptemeter, en hij begreep volkomen het gevaarlijke van den toestand, toen hij bemerkte, dat er geen halve meter water boven en onder de „Sperwer” was.

Achteruit kon hij in geen geval, want dan zou de kostbare duikboot al heel spoedig zijn vastgelopen, vooral nu de vloed over zijn hoogtepunt heen was, en aanstonds het zee-water weder zou afloopen.

Hij moest tot iederen prijs een uitweg zien te vinden, uit deze gevaarlijke kreek, vóór de Fransche jagers hem hadden bereikt.

En dat kon onmogelijk gedaan worden, of hij moest het schip weer doen rijzen. Raffles begreep dat hij moest trachten aan den kant van Païmpol, waar de kreek het diepst was, deze te verlaten, en dan achterom het eskader heen te varen, als het niet anders kon er onder door, ofschoon dat een gevaarlijke onderneming zou blijven.

Op korten toon gaf hij zijn bevelen, die zwiingend werden opgevolgd. Henderson zoowel als Brand begrepen maar al te goed, dat het noodlottige gevolgen zou moeten hebben, als de Franschen op deze plek die zonderlinge

kleine, particuliere duikboot aantreffen. De politie van het geheele vaste land kende het bestaan van die boot — men had wel eens haar dek gezien, maar niemand wist hoe zij er uitzag, van binnen of van buiten, hoe zij werd voortgedreven, en welke de geheimen waren van haar bestuurbaarheid, en van haar weergalooze snelheid.

De Franschen zouden zich zeker het buitenkansje niet laten ontgaan, om dat zeldzame schip eens van dichtbij te bekijken, en de eigenaar er van zou er niet op behoeven te rekenen, dat men hem zoo spoedig zou loslaten. En wie kon zeggen of die Fransche zeelieden, die toch ook weer geen politiebeambten zijn, niet in de overtuiging verkeerden, dat zij met een of andere nieuwe, geheimzinnige uitvinding van den erfvijand, van den Duitscher te doen hadden?

Dit alles overdachten de beide mannen, terwijl zij elkander veelzeggend aankeken, en snel en handig de bevelen opvolgden, die Raffles gaf.

De „Sperwer” gehoorzaamde, zooals een goed afgericht paard aan hand en spoor van zijn meester gehoorzaamt. Het rees juist zoover, dat het ronde luik ongeveer een centimeter onder water was, en daarop wendde het zich noord-westwaarts, en voerde de snelheid tegelijkertijd op.

Raffles had de periscoop zoo ver mogelijk ingetrokken, die nu maar een voet boven water uitstak, en toen hij er doorkeek, bemerkte hij tot zijn vreugde, dat de drie torpedojagers hun koers niet gewijzigd hadden, maar nog altijd met de grootste snelheid voortjoegen in de richting van de plek, waar zij de geheimzinnige duikboot onder water hadden zien verdwijnen.

Maar een ander gevaar dreigde! En dat was van veel ernstiger aard. Want toen Raffles de periscoop eens ronddraaide, bemerkte hij dat alle duikbooten van de oppervlakte der golven waren verdwenen. Er viel van de schepen niets anders meer te zien, dan hier en daar het glinsterende lensglas van een periscoop.

En het noodlottige was, dat al die schepen, waarvan de meesten voorzien waren van een moderne uitrusting, en zelfs snelvuurkanonnen aan boord hadden, koers zetten juist naar dat gedeelte van de kust, dat Raffles zoo gaarne had willen bereiken, en waar hij de kreek had willen verlaten.

Hij opende het stalen luik voor het kijkglas, terwijl hij de snelheid deed verminderen,

en bracht de buitengewoon krachtige zoeklichten in werking, die door dat glas heenschenen, en het zeewater tot op een afstand van ongeveer honderd meter tamelijk helder konden verlichten.

Aanvankelijk zag hij niets, maar toen bemerkte hij, niet minder dan acht grijze gedaanten, die langzaam kwamen aandrijven onder de oppervlakte van het water.

Het was een tamelijk gevaarlijke manoeuvre, want de kielen van de groote duikbooten raakten bijna den zeebodem.

Nu kwamen zij tot rust, en Raffles zag de onmogelijkheid in, langs dezen kant weg te komen.

De toestand werd nu zelfs zeer hachelijk, want alle Fransche oorlogsschepen, tot de slagkruisers toe, waren bijgedraaid, hadden hun vaart verninderd, en schenen nu alle voor de kreek op den loer te liggen. En zij behoefden slechts wat geduld te oefenen! Zij behoefden slechts af te wachten, tot het water nog meer zou zakken. Binnen een uur zou het reeds zoover gedaald zijn, dat de kreek voor de helft was drooggelopen, en dat de rand van klippen bij den ingang het zelfs voor zulk een kleine duikboot onmogelijk zou maken, die natuurlijke fuik te verlaten.

Raffles zag in dat hij onmiddellijk zou moeten handelen. Iedere minuut was kostbaar. Hij kende gelukkig dit deel van de Fransche kust onder en boven water voortreffelijk.

Hij gaf de boot wat meer vaart, zoodat zij bestuurbaar werd, en deed haar met groote behoedzaamheid een halven cirkel beschrijven, waarbij zij tot vlak in de nabijheid van een der jagers kwam, die heel langzaam opstoomde, uit vrees voor de klippen, en keerde daardoor haar voorstreven weer naar de rotsige kust, grijs en groen dooraderd.

Zeer langzaam voer de „Sperwer” op dien geweldigen rots weer toe. Dicht daarbij daalde de zeebodem over geringen afstand plotseling vrij aanzienlijk.

Het was alsof de bodem van de kreek gevormd werd door den afgeplatten top van een berg. Aldus werd een soort van onregelmatige, natuurlijk slotgracht gevormd, die weliswaar hier en daar onderbroken werd door onregelmatige, grillige opstoppingen van rotsblokken.

Het was een van deze kuilen, die Raffles opzocht. De zee was hier omstreeks tien meter diep, en onder water vertoonde de rotsmuur talrijke gaten, spleten, en holen.

Waarschijnlijk had de aardlaag hier duizenden jaren geleden aan een ontzaglijke drukking blootgestaan, zoodat zij overal gescheurd en gespleten was.

Scherp uitzierende door de lens, bleef Raffles zijn bevelen geven.

Hij zelf had het kleine stuurwiel ter hand genomen.

De „Sperwer” was tot ongeveer vijf meter onder water gezakt en zijn scherpe boeg scheen den rotsmuur als het ware af te tasten — totdat die eensklaps verdween in een bijna cirkelronde opening, met een doorsnede van niet meer dan twee meter, en waarin de „Sperwer” juist scheen te passen, Zeer, zeer langzaam, als het ware voetje voor voetje, schoof zich het stalen lichaam van de duikboot in die tunnel, met nauwelijks een decimeter water om het vischachtige, glinsterende lichaam.

Dit duurde wel bijna een kwartier, en eensklaps bewoog de boot zich veel vrijer — de tunnel was overgegaan in een tamelijk groot hol, dat op dit oogenblik nog vol water stond.

De boot kwam tot rust. Raffles bestudeerde het pijlglas. Er was ongeveer een meter water boven het dek.

De „Sperwer” kon nog twee decimeter zakken, en lag toen stil.

— Ik kan mij niet herinneren dat wij die krachttoer nog eens hebben uitgehaald — tenminste niet hier, Edward! zeide Brand, en hij keek bij het elektrische licht op den drukmeter. Wij hebben het nog eens gedaan, met een ander schip, op de Noordkust van Afrika, maar dat ging heel wat gemakkelijker.

— Ik heb dezen ingang ontdekt tijdens een der proefvaarten met onze trouwe „Sperwer”, Brand! Ik ben toen niet verder gegaan dan dit hol, omdat ik vreesde voor mijn schroefbladen! Het was zelfs niet gemakkelijk om er weer uit te komen, daar het onmogelijk was, de boot in deze ruimte te laten keeren. Nu echter ben ik niet verder gegaan, dan juist voldoende om de boot achteruitvarend gemakkelijk voor de opening van de tunnel te krijgen.

— Wat zullen wij nu doen Mylord? vroeg Henderson.

— Wachten, James! antwoordde Raffles lakoniek.

— Totdat de Franschen weg zijn met hun schepen?

— Ja! En zij zullen wel zoo verstandig zijn, terug te gaan voor we een uur verder zijn, anders zou de eb hun wel eens een leelijke

poets kunnen bakken. Maar over een uur hoop ik het luik te kunnen openen. Nog een half uur later zal de tunnel wel droog zijn.

— Dan ligt dus ons schip op het droge. Is die toestand niet gevaarlijk? vroeg Brand.

— Volstrekt niet! de bodem van dit hol is bijna volkomen vlak, en bedekt met een dikke laag zand. Om ons den tijd te korten, stel ik voor, te ontbijten! Mij dunkt dat wij allen wel hongerig zullen zijn!

Henderson had geen tweede aansporing noodig, met behulp van het elektrische fornuis had hij spoedig water doen koken, spiegeleieren gebakken, de ham gebraden, en een van die maaltijden bereid, zooals de ware Brit ze des morgens niet zou willen missen.

Nu en dan wierpen de drie mannen een blik op den drukmeter, na de kleine, smalle, en puntig toeloopende kajuit te hebben verlaten, die zich voor in de boot bevond.

Zij hadden hun maaltijd nog niet beëindigd, of Brand kwam mededeelen, dat er geen water meer boven het dek stond.

— Dan zullen wij aanstonds het luik openen, ofschoon dat de lucht hierbinnen maar weinig zal ververschen, want de tunnel staat nog vol water! zeide Raffles.

Zoodra zij hadden ontbeten — het zal toen half vijf in den morgen zijn geweest — draaide Henderson de vleugelmoeren los, die het ronde luik gesloten hielden, en hij kon het gemakkelijk openduwen — hij behoefde den druk van het water niet meer te overwinnen.

Het licht in de machinekamer van de „Sperwer,” die zich midscheeps bevond, straalde door de ronde opening naar buiten en naar boven, en bescheen een deel van het verwulf van het rotshol.

De zoldering kon omstreeks acht meter hoog zijn, en zelfs bij den hoogsten vloed kwam het water nooit zoover.

Meestal reikte het slechts tot weinig hooger dan de ronde uitmonding van de tunnel.

De drie mannen klommen een voor een naar buiten, ontstaken pijp of sigaret, en keken eens rond.

Om hen heen was het donkere, stille water, dat het flauw gewelfde dek reeds bijna geheel vrij liet. Er stond daarbuiten zeker zoo goed als geen wind, want het water was zonder een rimpeltje, glad als een spiegel.

Het hol was onregelmatig gevormd, en juist dáár het smalst, waar de tunnel er in uitliep. De boot vond er maar juist plaats in, en Brand bemerkte nu ook, dat er groote zeemanschap

noodig was, en behendigheid, om de stalen visch zonder deuken en botsen weer uit dit hol te krijgen.

Het spitstoelopende achtereinde met de schroef bevond zich nog juist een paar decimeters in de tunnel, maar er bleef toch ruimte genoeg over, als aanstonds het water zou zijn weggevoerd, om zich tusschen de scheepshuid en den tunnelwand te kunnen doordringen.

Maar plotseling slaakte Brand een kreet van verbazing en wees met uitgestrekte vingers naar een punt van het hol.

Henderson had de richting van zijn blik gevolgd, en riep vol verbazing:

— Een ladder! Een ijzeren ladder!

— Wist je dat die hier was, Edward? vroeg Brand opgewonden.

— Neen Brand. Ik maakte mijn proeftocht veertien dagen geleden, en ik weet volkomen zeker, dat die zwartgeschilderde, ijzeren brandladder er toen niet was. Ik had hem moeten zien, want hij steekt bij het licht van onze electrische lampen met zijn zwarte kleur duidelijk af tegen het grijze graniet, waarin hij is vastgemaakt.

— Zullen wij niet eens onderzoeken wat dat beduidt? vroeg Brand.

— Welzeker zullen wij dat, als wij er de gelegenheid toe krijgen! antwoordde Raffles met een glimlach.

Het water zakte gestadig. Het maakte den indruk alsof men het zag adem halen. Het rees heel weinig; zakte, steeg weder een weinig, maar daalde dan dadelijk nog dieper.

Een half uur later kon men droogvoets over den bodem van het hol gaan, en was de tunnel zoo goed als geheel droog gelooopen.

De drie mannen lieten zich van den rug van de stalen visch glijden, en liepen op hun dik gezoalde waterlaarzen door het nog met water verzadigde zand langzaam door het hol, onregelmatig ovaal van vorm, en waarvan de grootste doorsnede zeker wel twintig meter was.

De ladder bleek vlak boven den bodem te eindigen, boven een soort van natuurlijk terras, waar geen zand lag.

Het was een van die ladders, zooals men ze bij honderden kan aantreffen langs de muren van fabrieksgebouwen, aan het einde van de brandtrappen. Fabriekschoorsteen zijn er ook dikwijls van voorzien. Zij bestaan eenvoudig uit spijlen van zoogenaamd hoekijzer verbonden door sporten van dezelfde soort.

De ladder kon omstreeks zes meter hoog zijn, en was, blijkbaar door een vakman, met behulp van steunijzers in den rotswand verankerd, waarvan hij omstreeks een decimeter verwijderd bleef.

— Merkwaardig! zeide Raffles hoofdschuddend. Ik kan mij volstrekt niet voorstellen waartoe deze ladder kan dienen! Maar wij zullen het wel zien!

Hij omvatte de spijlen van de ladder, waarvan het einde zich in de duisternis verloor, en begon hem te beklimmen.

Brand en Henderson hoorden hem een lichten kreet van verwondering slaken.

— Wat zie je daar? riep de jongeman opgewonden.

— De ladder eindigt vlak naast een opening in den rotswand! en ik zie een soort van natuurlijke gang, die langzaam naar boven voert! Maar voor wij dit verder onderzoeken, Brand — ga eens zien hoe het met onze Fransche vrienden van de Marine staat.

Brand hing zijn kijker om, en stapte de tunnel binnen.

Ongeveer tien minuten later was hij weer terug, en riep vroolijk:

— Er is van het geheele Fransche Eskader niets meer te bespeuren! De heeren zullen wel verwonderd hebben opgezien, dat zij ons niet hebben kunnen vangen, want de kreek is bijna geheel droog gevallen, tot aan den afsluitdijk van klippen toe!

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

HOOFDSTUK III.

HET HUIS DER DOODE.

Raffles, die weer naar beneden was gekomen, stond een oogenblik nadenkend naar het zilverglanzend lichaam van de duikboot te kijken, en vroeg toen :

— Heb je er op gelet, of de ingang van de tunnel nu boven water is ?

— Zeker wel drie voet ! Men kan ze nu alleen maar met een vlet of een heel klein zeilbootje bereiken ! Op de ondiepste plaats van de kreek staat op dit oogenblik niet veel meer dan een voet water ! In de slotgracht, zooals jij het noemde, staat natuurlijk veel meer !

Het moet dus op sommige oogenblikken heel gemakkelijk zijn, met een vaartuig van niet grooten diepgang tot voor de opening van de tunnel te komen ! zeide Raffles peinzend. Dat moet ook wel — anders zou die ladder niet de minste beteekenis hebben ! Het moet viermalen per etmaal mogelijk zijn, droogvoets dit hol in en uit te gaan, van den kant van de zee.

Hij raadpleegde zijn horloge, en vervolgde :

— Wij hebben nu zes uren, voor het water weer op zijn hoogst is. Binnen vier uren moeten wij echter weer aan boord zijn. Dat is ruimschoots voldoende, om eens te onderzoeken, wat het doel is van die ladder, en waarheen die gang naar boven voert.

— Maar is het wel veilig, Edward, ons schip hier onbewaakt achter te laten ?

— Geloof je dat men het kan meenemen ? vroeg Raffles glimlachend.

— Men kan het vernielen ! En dat zou al erg genoeg zijn. Of men zou de politie kunnen waarschuwen — wat weet ik !

— Mylord, mijnheer Brand heeft, geloof ik gelijk ! liet de stem van den reus zich hooren. Laat ik bij ons schip achterblijven. Ik verzeker U dat niemand er een vinger naar zal uitsteken. Ik kan aan het einde van de tunnel gaan zitten, zoodat ik de geheele kreek kan overzien, zonder zelf gezien te worden. Mocht er onraad zijn, dan kan ik U nog wel bijtijds waarschuwen, dunkt mij !

— Op welke wijze ? vroeg Raffles.

— Door mijn revolver af te schieten — Dat zou veel te veel lawaai maken, James !

— Dan zal ik op mijn vingers fluiten — dat is op een kilometer ver te hooren ! pochte Henderson.

— Afgesproken ! Ofschoon ik niet geloof, dat het noodig zal zijn ! hernam Raffles. Neem een kijker bij je, James, en geef goed acht ! Ik denk dat wij binnen een uur reeds weder terug zijn, — ik kan mij niet voorstellen dat er veel bijzonder valt te ontdekken !

Dat belette Brand niet om zich te overtuigen of hij zijn revolver wel in zijn zak had !

Daarop klommen de twee vrienden achtereenvolgens tegen den ijzeren ladder op, die loodrecht stond, en Henderson perste zijn geweldig lichaam niet zonder veel steunen en allerlei wendingen tusschen het spitse achter-einde van de duikboot en den rotswand in de tunnel.

Deze was omstreeks dertig meter lang, bijna waterpas, en kaarsrecht ! Slechts aan het begin was er een zeer flauwe bocht. Henderson zette zich op ongeveer twee meter van de opening in de tunnel neer, waar hij volkomen onzichtbaar was, haalde zijn kijker te voorschijn, en begon de oppervlakte van de zee af te zoeken.

En ondertusschen bereikten Raffles en Brand het gat in den rotswand, waar de ijzeren ladder eindigde.

Zij behoefden slechts terzijde te stappen, een ijzeren staaf te grijpen en den voet te plaatsen op een uitspringend gedeelte van den muur, dat een soort van smal balcon vormde. Daar begon de gang, bijna twee meter hoog en omstreeks een meter breed, die langzaam naar boven voerde.

Het was noodzakelijk dat Raffles die vooraan liep, hier zijn elektrische zaklantaarn aanknipte, want men kon hier in de letterlijke beteekenis geen hand voor oogen zien.

Er kon geen oogenblik twijfel aan bestaan, of deze gang was een werk der natuur.

Misschien had zich hier, ontelbare eeuwen

geleden, een onderaardsch riviertje naar datzelfde hol gespoeld, dat de twee onderzoekers zooeven verlaten hadden.

Hierop zouden de vlakke wanden en de als gepolijste vloer kunnen wijzen.

De gang maakte verderop een flauwe kromming, en steeg steeds hooger. De lucht, hoewel een weinig drukkend, was zeer wel in te ademen, hetgeen bewees, dat deze natuurlijke tunnel aan beide einden in verbinding moest staan met de buitenlucht.

Maar plotseling hield de gang op. Of liever gezegd, zij ging over in een gemetselde tunnel, die bij haar begin was afgesloten door een stevige deur, gemaakt uit dikke planken, hetgeen te zien was aan het zware ijzerwerk, waarmede deze deur versterkt was.

Zij had een klink en een sleutelgat, maar zij was stevig op slot gedraaid, want rammelen aan den ijzeren klink had geen uitwerking.

Maar Raffles glimlachte slechts. De deur was van zeer jongen datum, en dat zou het slot ook wel zijn. Grendels waren er niet op, tenminste niet aan dezen kant, en van dat oogenblik af had die deur er evengoed niet kunnen zijn.

Raffles opende het slot met behulp van een fijn instrumentje, dat hij uit een klein etui nam, hetwelk hem bij soortgelijke ondernemingen slechts zeer zelden verliet.

Hij trok de deur behoedzaam naar zich toe, en luisterde aandachtig. Niets liet zich hooren.

Een doodsche stilte heerschte hier beneden, onder den grond.

Raffles gaf Brand een wenk, en zij gingen verder, en tien stappen meer voerden hen naar een grooten kelder, zoo groot, dat de zoldering op een zestal plaatsen geschraagd moest worden door zware steunpilaren, door boorvormig metselwerk onderling verbonden.

Men zag nog de overblijfselen van ouderwetsche wijnrekken, en in den versten hoek lag een kleine stapel oogenschijnlijk ledige flesschen.

— Dat is al heel merkwaardig! riep Brand verbluft uit.

— Geloof je dat? Wel, om je de waarheid te zeggen had ik niet anders verwacht! Het is toch wel aan te nemen, dat de heeren van Saint-Hilaire van een goed glas wijn hielden!

— Wil je daarmee zeggen.... begon Brand in de grootste verbazing.

— Dat wij hier zonder den minsten twijfel onder het oude stamslot van dat roemruchte, Fransche geslacht zijn! antwoordde Raffles.

Ik had dat aanstonds kunnen begrijpen, als ik maar even had nagedacht, zoodra ik dien ijzeren ladder zag.

Maar wat beteekent die deur, en wat beteekent de ladder? Het huis is al in bijna vijftien jaren niet bewoond. Het is zelfs de vraag, of de arme oude dame, die haar zoons en haar man verloren heeft, nog wel leeft!

— Ik weet niet wat het beteekent, Brand, en dat willen wij juist onderzoeken!

— Smokkelaars misschien?

— Het is mogelijk — maar dat geloof ik niet! Het zou wel wat lastig zijn, alle smokkelwaren, zware kisten en vaten, langs dat smalle laddertje omhoog te brengen. Vermoedelijk zit er iets anders achter. Deze kelder, ruim en hoog, zooals je ziet, zou een prachtige stapelplaats zijn, voor gesmokkelde goederen. Er valt echter niets anders te zien dan een stapel geleedigde flesschen. Misschien brengt een verder onderzoek de opheldering van het raadsel.

Zij verlieten den kelder weder door dezelfde deur, waardoor ze waren binnen gekomen.

Want de gang liep langs den kelder heen, en eindigde met een trapje van vier treden, en opnieuw moest Raffles hier een deur openen.

Een enkele blik in het keldervertrek, veel kleiner dan het andere, waarin hij nu den voet zette, ontlokte hem een langgerekt gefluit.

Deze kelder was, zij het dan ook schaarsch, gemeubeld. Er stond een zware, ruwhouten tafel, er stonden acht stoelen, nog tamelijk goed bruikbaar, en van twee tonnen met een plank had men nog een andere zitgelegenheid gemaakt.

Op de tafel stonden een paar flesschen en eenige vuile glazen.

Maar niet dat had in de eerste plaats de aandacht van Raffles getrokken.

Dat waren een zestal houwelen, koevoets en breekijzers, die in een hoek van den kelder bijeenstonden, en dat was het gat, dat waarschijnlijk met die gereedschappen in een der muren van het vertrek was gebroken.

Het gat was zoo groot, dat een man er met vrij groot gemak doorheen kon kruipen. De muur was van gewapend beton, en kon daar nog nauwelijks een tiental jaren bestaan. Men had de ijzeren bewapening verwijderd door ze stuk te vijlen.

De twee mannen keken elkander veelbetekenend aan.

— Een inbrekerstroep dus! zeide Brand na eenige oogenblikken.

— En een heel eigenaardige, Brand. Want wat zoeken ze hier, zou je denken!

— Dat vraag ik me zelf ook juist af. Geld zal er hier wel niet meer zijn — maar zij kunnen het voorzien hebben op de schilderijen, die nog aan de muren hangen, of op de oudheidkundige schatten, die zich nog in dit slot moeten bevinden.

— Het is niet onmogelijk! Wij zullen het eens onderzoeken!

— Zou dat niet gevaarlijk zijn? Zou men ons niet kunnen overvallen?

— Dat komt mij heel onwaarschijnlijk voor, Brand. Het is nu wel duidelijk dat de lieden die hier aan het werk zijn, alleen den ingang aan den kant van het water benutten — en die is hun voor een drietal uren nog en op zijn minst twee ontzegd, want het is laag water. Maar dan moeten wij ook geen tijd verliezen. Ga mede!

De twee mannen kropen achtereenvolgens door het gat. Het moest van zeer jongen datum zijn, zooals duidelijk te zien was aan het gruis, dat overal nog aan de randen kleefde, en aan het glinsteren van het ijzer, daar waar de vijl het had aangetast.

Zoodra zij aan den anderen kant van den muur waren, bleek het hun duidelijk, dat die eigenlijk volstrekt geen doel had, en daar alleen maar was opgetrokken, bijna een voet dik, om den kelder in tweeën te scheiden, en het onmogelijk te maken, de steenen trap te bereiken, die de twee vrienden nu voor zich zagen.

De eigenares van het slot was dus op de hoogte geweest van den onderaardschen sluipteg, en had ook dien willen laten versperren.

Zonder zich te bedenken, besteeg Raffles de trap, en Brand volgde hem op den voet.

Zij kwamen in een gang, en het eerste wat zij zagen was een van de dichtgemetselde ramen, die den toegang tot het slot versperden.

En zoo dik waren hier de muren, dat er drie steenen in de lengte noodig waren geweest, om de raamopening te vullen.

Altijd verder gingen zij, en altijd bij het licht van hun lampen, want geen straaltje daglicht kon hier binnen dringen.

Het was volmaakt stil, en niet het geringste geluid deed zich hooren.

Pas toen zij een dientrap waren opgegaan en de eerste verdieping bereikten, drong zwak het geruisch van de golven tot hun ooren door.

En zij konden nu ook hun lamp doven, want door de stoffige, van stevige traliesvoor-

ziene vensters drong schemerig het daglicht naar binnen.

Nu en dan opende Raffles heel voorzichtig een deur, en wierp een blik in een of ander ouderwetsch gemeubeld vertrek, met stevige, ebbenhouten en eikenhouten meubelen, waaronder er waren van eeuwenher.

In een zaal met drie ramen, smal maar hoog, en waar het licht tamelijk hel naar binnen drong, waren de wanden met zeer fraaie schilderijen bedekt. Voor een daarvan bleef Raffles vol bewondering stil staan.

Het was een zeer fraai geschilderd portret, levensgroot, van een jongen man van hoogstens twintig jaar, met een ernstig, edel gezicht, donkere oogen, en een fijn, aankomend snorretje.

Hij was afgebeeld in de uniform van tweede luitenant der „Jagers te Paard.“

Raffles behoefde niet eens naar de handteekening in den hoek te zien, om te weten dat hij met een schilderij van Corot te doen had.

Wat verder hing het schilderij van een anderen jongeling, een paar jaren ouder, en tuschen die twee in de afbeelding van een man, die zonder den minsten twijfel hun vader — graaf Raymond de Saint-Hilaire moest zijn.

Deze drie doeken waren met zwart krip omgeven.

Met een zonderling gevoel van beklemming keek Brand naar dat schoone, nobele gezicht, van den jongsten zoon, dat den beschouwer recht aankeek van uit de vergulde lijst, die bijna geheel schuil ging onder het roufloers.

Hij kon zich slechts met moeite losrukken aan de bekoring, die van dat edel belijnde, hoogmoedige en toch zachte gelaat uitging.

Het leek een eindelooze reeks vertrekken daar op die eerste verdieping. Ongetwijfeld bevonden er zich kunstwerken, en sommigen zelfs van groote waarde. Maar zouden degenen die daar beneden het gat in den muur gemaakt hadden het wel op die bronzen beeldjes, die doozen van email, die porceleinen snuisterijen voorzien hebben, waarvan zij de kunstwaarde misschien niet eens kenden?

Geloofden zij misschien hier of daar in dit oude, sombere, verlaten huis een verborgen schat aan te treffen?

Juist in deze streek had menig Fransch landeigenaar, die veel geld had, bij de nadering van de Duitschers in allerijl zijn geld en kostbaarheden verborgen, zooals dat reeds gedaan

werd in alle tijden van beroering, in den tijd der Hugenoten, indien van de invallen van Engelschen en Spanjaarden, in dien van de groote Revolutie, en later zelfs in den Fransch-Duitschen oorlog van 1870.

In dit opzicht zijn de tijden niet veranderd, en gelooft de sterveling nog steeds dat de trouwe moeder aarde het veiligst zijn schatten zal weten te bewaren.

Zij waren een andere, breede trap weer afgedaald, kwamen aan een overloop, en stonden op het punt, de hoofdtrap af te gaan, die naar de ruime hall voerde, waarvan de muren versierd waren met een paar zeer fraaie afbeeldingen van zeeslagen, toen Raffles eensklaps Brand bij den arm greep, en waarschuwend zijn vinger op de lippen legde.

Verbaasd bleef Brand stil staan. Maar hoe zeer nam zijn verwondering niet toe, toen hij duidelijk voetstappen hoorde, niet gedempt, als van iemand die voortsliuift, maar wel slepend — als van een oud, vermoeid man!

Hoe langer hoe duidelijker klonken die voetstappen over het marmer van een gang, ergens beneden in het huis.

De twee vrienden keken elkander met de grootste verwondering aan, het huis was dus niet onbewoond, zooals men geloofde. Er bevond zich iemand in? Een huisbewaarder wellicht?

Zij hadden die vraag nog niet kunnen beantwoorden, toen de voetstappen plotseling duidelijker klonken, en beneden hen, aan den voet van de breede trap, een man verscheen, die zooeven het gordijn had terug geslagen, dat de marmeren gang afsloot van de vestibule.

De man was zeker tachtig jaar, misschien zelfs wel ouder, want hij liep gebogen, en zijn dun geworden haar, dat glad achterover gekamd was, had de kleur van sneeuw.

Hij droeg een eenvoudige, zwarte livrei, maar met een kuitbroek, zwarte kousen en schoenen met zilveren gespen, en hield een zilveren blad voor zich, waarop een theepot stond, van Chineesch porcelein, een kop, en een fijn bewerkt, zilveren schaaltje met eenige beschuitjes.

Heel voorzichtig schuifelde de oude bediende over den stoffigen vloer van de vestibule, die zeker in geen jaren een reinigende hand had gezien, en verdween, diep gebukt en zachtjes in zich zelf mompelend door een tweede deur.

— Dat is — als het niet zoo vroeg op den dag was, zou men bijna aan een spookver-

schijning gelooven! fluisterde Brand. Wat heeft het te beteekenen?

— Laten wij hem vlug en zacht volgen, dan zullen wij het weten gaf Raffles ten antwoord.

Zoo zacht zij maar konden daalden zij haastig de trap af, en snelden door de vestibule.

Toen Raffles de deur waardoor de oude bediende verdwenen was, heel voorzichtig opende, zag hij hem juist aan het einde van een lange zaal, die oorspronkelijk met niet minder dan zes hooge ramen op het park uitzag, en waar twee prachtige, kristallen kroonluchters in de gelukkige tijden van het verleden zeker een zacht, warm licht hadden verstrekt, op het punt zijnde, de zaal te verlaten, naar het scheen. De groote zaal was op dit oogenblik verlicht door een armzalig, leelijk pendellampje, een van die dingen van porcelein, die den vorm hebben van een hoed, zooals de Chineesche koeli ze draagt, en die men vooral vroeger veel aantrof in gasthuizen, belastingkantoren, gevangenissen en andere inrichtingen, waaraan meestal een onplezierige gedachten verbonden is.

De lamp was op onhandige wijze aangebracht, maar zij verspreidde in het groote vertrek met zijn dicht gemetselde ramen, en zoo zag Raffles niet zonder bewondering dat de bediende stil stond voor een schijnbaar blinden muur, bespannen met een prachtig gobelin, voorstellende Diana op jacht met haar nymfen.

Op welke wijze het geschiedde, kon Raffles niet zien op dien afstand, maar plotseling draaide dat geheele gobelin met den muur waarop het gespannen was om zijn as, en Raffles kon in een zwak verlicht vertrek zien.

Hij was te goed op de hoogte van den bouw van het slot, om niet onmiddellijk te weten dat dit vertrek zich moest bevinden in den ouden toren.

De man met het spierwitte haar was door de opening gestapt, in eerbiedige houding, en toen verloor Raffles hem uit het gezicht.

Maar een oogenblik daarna klonk een zwakke, jammerende kreet, gevolgd door klachten als van een kind, dat pijn lijdt, toen een geluid als een val, gerinkel van glas — en daarop stilte.

Zonder elkander zelfs te moeten raadplegen, snelden Raffles en Brand op de opening toe, en bleven een oogenblik zeer verrast staan.

Zij keken in een rond vertrek, bijna acht meter in doorsnede, en alleen door kaarsen verlicht, die in blakers en wandarmen waren

gestoken, en een rossig, geheimzinnig schijnsel verspreidden.

De meubelen in dit vertrek waren alle zeer oud, minstens een paar eeuwen.

De muren gingen overal schuin achter fraaie wandtapijten. De zoldering, waarvan de eikenhouten balken zwart berookt waren, bevond zich wel zes meter boven den grond.

In het midden ongeveer stond een zware, eikenhouten tafel met gedraaide pooten, en beladen met zware boeken.

Er stonden twee zilveren kandelaars met brandende kaarsen op, en hun licht bescheen een zeer oude vrouw, wier haar het in witheid nog won van dat van den ouden bediende, die

hier zooeven was binnengegaan — en die daar languit op den vloer lag, roerloos, met zijn hoofd naast het zilveren blad en de gebroken theepot.

De oude dame was in het zwart gekleed. Zij scheen te lezen in een zwaar boek, met gele bladeren, dat op een soort van lessenaartje schuin voor haar stond.

Raffles kwam naderbij, verwonderd dat zij zelfs niet had opgezien.

Hij zeide een paar hoffelijke woorden, en kreeg geen antwoord.

Hij raakte haar aan — en zag dat zij dood was.

HOOFDSTUK IV.

DE AANVAL DER BANDIETEN.

De dood kon onmogelijk later dan sedert een uur ongeveer zijn ingetreden.

Het lichaam was nog warm. De oogen staarden strak op de letters van het oude boek. Op het wasbleek gelaat lag een uitdrukking van verheven kalmte en berusting.

— Mijn hemel, wat beteekent dat alles toch! fluisterde Brand, onder den indruk van deze zonderlinge ontdekking. Wie is die vrouw?

— Natuurlijk is het gravin Sabine de Saint-Hilaire! De dood heeft haar hier verrast, en dat pas zeer kort geleden, want die arme, oude man, die haar was trouw gebleven, bracht haar de thee voor het ontbijt!

Raffles was haastig op den bediende toegetreden, en wentelde hem behoedzaam op zijn rug.

De oude man ademde nog, maar Raffles zag onmiddellijk, dat de slag hem te zwaar getroffen had, en dat zijn oude hart er niet tegen bestand was geweest. Hij had zeker geen vijf minuten meer te leven.

Raffles boog zich diep over hem heen, en vroeg, de hand van den ouden man in de zijne nemend, met een stem waarin diep medelijden trilde:

— Kan ik iets voor je doen, vriend? Heb je een wensch?

De oude bediende keek hem verdwaasd aan, met oogen die reeds braken. Hij stamelde met moeite:

— Begraven — naast meesteres — als het mag!

— Ik zal er voor zorg dragen, jij trouwe ziel!

antwoordde Raffles ernstig. Is er nog iets?

Met groote moeite gaf de stervende ten antwoord:

— Overeind — optillen — wil haar tot het laatst zien, mijn lieve meesteres!

De oude man leek licht als een veer, toen Raffles hem voorzichtig optilde, en hem plaatste in den leunstoel, dien Brand haastig had aangeschoven.

En daar zat hij nu, en keek met zijn dof wordende oogen, die zich met zijn laatste tranen, op deze aarde geschreid, vulden, naar het witte, doode gelaat van de vrouw, die hij had willen dienen tot zijn laatsten ademtocht, toen alle anderen van haar waren heengegaan.

Hij hief met inspanning zijn rechterhand van de leuning, scheen naar iets te wijzen op de tafel, en stamelde een paar malen:

— Zoon.... zoon....

En zoo stierf hij, met een gelukkigen glimlach om de dunne lippen, en het hoofd met een tevreden beweging tegen de hooge stoel-leuning aanvleidend.

Raffles drukte hem zachtjes de oogen dicht, zooals hij het gravin Sabine had gedaan, en een kort oogenblik stonden de beide vrienden met gebogen hoofd, ondanks al hun gehardheid bukkend voor de Majesteit van den Dood.

Toen begon Brand zacht fluisterend te spreken:

— Welk een einde van onzen tocht! Had je dit verwacht, Edward?

— Neen Brand! Dit zeker niet. Ik vermoedde volstrekt niet dat de oude gravin

zich hier met een bediende had terug getrokken. Het kan ook onmogelijk lang geleden zijn.

— Maar hoe kwamen zij binnen? Hoe kwamen zij door de dichtgemetselde ramen, door de tralievensters?

— Het kan niet anders, of er moet nog ergens een geheime ingang zijn geweest, Brand.

— Maar hoe kwamen zij aan proviand, hoe kon de oude bediende zich die verschaffen, zonder dat onmiddellijk het bericht van de terugkomst der oude slotvrouw de ronde deed?

— Twee heel oude menschen hebben maar weinig noodig, Brand. Wat thee — een paar beschuitjes. Wie weet hebben zij dat meegebracht. En vergeet niet dat zij hier kwam om te sterven, en daarom alleen!

— Wat zeide de oude man toch het laatst?

— Hij sprak van haar zoon! Hij scheen op de tafel te willen wijzen.

Raffles ging langzaam naar de zware tafel toe, en liet er zijn blik over glijden. Behalve de boeken die er op lagen, vond hij er eenige Engelsche, maar vooral Fransche dagbladen.

Hij nam er een paar op, en zag tot zijn verbazing, dat zij dateerden van het jaar 1915.

Bij nader toezien bemerkte hij dat in sommige bladen, Fransche, in een zeer lange kolom een paar namen met blauw potlood waren onderstreept. Het waren de namen van de beide zoons van de rampzalige vrouw — van Fernand en Raoul de Saint-Hilaire.

Zij maakten deel uit van de eindeloze lijst gesneuvelden, die behoorden tot een of ander adellijk Fransch geslacht.

Verder vond hij op de tafel een openstaand doosje van Chineesch maaksel, zwart gelakt, dat gevuld was met gedroogde bloemen, een oorlogskruis, een paar officieele stukken, en nog enkel andere herinneringen.

Het boek waarin de oude dame had zitten lezen bleek het boek der boeken te zijn — een zeer zware bijbel, prachtig bewerkt, en zeker zeer oud.

Bij wijze van bladlegger lag er, duidelijk zichtbaar, een brief in, die aanving met de woorden: „Chère petite mère adorée!”

Raffles wilde dien brief reeds opvouwen, en in het kistje leggen toen zijn aandacht getrokken werd door enkele woorden daarin, en langzaam, getroffen, las hij den geheelen brief. Daarop keek hij naar den datum, en zeide op zachten toon tot Brand:

— Dit was zeker de laatste brief van haar oudsten zoon Raoul, Brand. Als ik de datums

vergelijk van dezen brief en die kranten daar, dan moet ik tot de slotsom komen, dat hij reeds vier dagen na het schrijven hiervan gesneuveld is, bijna op hetzelfde uur als zijn broeder. En nu schiet het mij plotseling te binnen, dat dat hevige gevecht, waarbij hij den dood vond, onmiddellijk gevolgd is door een gedwongen terugtrekken van de Fransche zoowel als van de Engelsche linie op die plek. Het was in de buurt van Fleres. Ik herinner het mij nog zeer wel. Er is dien dag verschrikkelijk gestreden. Maar de Duitschers wonnen een strook van meer dan zes kilometer breedte. En die hebben zij maandenlang in handen weten te houden. Dat zou veel verklaren....

— Wat bedoel je? vroeg Brand verwonderd.

Inplaats van Brand rechtstreeks antwoord te geven keek Raffles hem peinzend aan, vervolgens nog eens naar den brief, dien hij behoedzaam opvouwde, en toen vroeg hij eensklaps:

— Ben je op de hoogte van de Fransche wet? Ik bedoel meer in het bijzonder de erfvetten?

— Vrij goed. Waarom vraag je dat?

— Omdat ik wel zou willen weten, wat er zou geschieden, als de kleinzoon van deze ongelukkige vrouw ooit werd teruggevonden!

— Een kleinzoon? riep Brand verwonderd. Was een van de zoons van gravin Sabine gehuwd?

— Niet gehuwd in de wettelijke beteekenis van het woord — maar hij echte zijn zoon Manuel een week voor hij sneuvelde. Hij schrijft dat in dezen brief aan zijn moeder en smeekt haar, misschien wel bewogen door een voorgevoel, zijn jonge vrouw en zijn zoon liefderijk te begroeten, zoodra zij zich zullen komen aanmelden.

— Maar — dat is nooit geschied! riep Brand verbaasd uit. Men had daarvan moeten hooren, hier in de omstreken!

— Dat is juist het tragische, Brand! Het kon niet geschieden, omdat het gevecht bij Fleres het onmogelijk maakte. Ik zal het je in het kort vertellen. In zijn campement maakte Raoul kennis met Lucile Dancourt, de dochter van een der wethouders van het dorpje, een kastelein, en totaal verarmd door den oorlog. Hij kreeg haar lief en huwde haar in 't geheim. Hun huwelijk werd gezegend met een jongen. De knaap, Manuel, werd vier dagen voor hij dezen brief schreef geboren. En wie weet heeft de moeder wel moeite gedaan, zich naar gravin Sabine te begeven die van

het huwelijk niets wilde weten maar dat werd natuurlijk onmogelijk door het plotselinge oprukken van de Duitschers — en niemand kan zeggen wat er van die ongelukkige vrouw geworden is. Het is zelfs best mogelijk dat ze later, toen de Duitschers weer werden teruggeworpen, toch nog naar dit oude kasteel op weg is gegaan — maar toen vond zij het verlaten, toen had de oude gravin zich reeds met dezen trouwen bediende naar elders begeven!

— Het klinkt romantisch genoeg, Edward, maar er valt niet aan te twifelen of zulke dingen zijn in den grooten wereldoorlog honderden malen voorgekomen. Zouden er bewijzen bestaan van het huwelijk?

— Natuurlijk — tenzij het geheele dorpje, waar Lucile woonde, in de asch is gelegd, met alles wat het bevatte. De jongen schrijft echter dat hij een afschrift van de huwelijksacte tegelijk met dezen brief heeft verzonden!

De beide mannen zochten eenige oogenblikken tusschen de papieren, maar zij konden niets van dien aard vinden.

— Misschien heeft zij het wel verborgen! meende Brand.

— Zou gravin Sabine rijk zijn geweest?

— Schatrijk! Ik meen mij te herinneren, reeds eenige jaren geleden ergens te hebben gelezen, dat zij, bij de dreigende waardevermindering van de franc op aanraden van haren advocaat zeer veel juweelen heeft gekocht. Die moeten natuurlijk nog ergens zijn. Zij zelve leefde heel bescheiden, waar — dat weet echter niemand. Dan is er natuurlijk nog dit kasteel met de omliggende landerijen, waarvan er veel verpacht zijn. En nu is de ongelukkige vrouw hier komen sterven, voortgedreven door wie weet welk gevoel. Het moet een verschrikkelijke slag zijn geweest voor haar, en men zegt dat zij malende is geworden. Misschien is op het einde van haar leven de vlam van de rede nog even bij haar opgeflickerd, en heeft zij zich hierheen begeven om hier den laatsten adem uit te blazen.

— En dat zou niemand weten? Daarvan zou bijvoorbeeld de stationschef van Paimpol onkundig zijn gebleven, die haar toch moest kennen?

— Wie zegt je dat die beampte in den loop van die vijftien jaren niet is gestorven, of vervangen? En hoe zeer is de arme vrouw wellicht niet veranderd in die vreeselijke jaren! Tenslotte — wie verzekert ons, dat zij met een trein is gegaan, en niet van haar auto heeft gebruik gemaakt? Met opzet heeft zij blij-

baar haar komst geheim willen houden.

— En — wat moet er nu geschieden? De arme vrouw moet toch behoorlijk worden begraven — bijgezet in het familiegraf?

— Dat spreekt vanzelf! Wij zullen den burgemeester van Paimpol schriftelijk in kennis stellen, of telefonisch. En nu wordt het tijd om terug te keeren, Brand, want binnen een half uur komt de vloed weer opzetten, en het is beter dat wij ons dan aan boord bevinden van onze duikboot.

— Met dat al weten wij nog steeds niet, Edward, waartoe de ladder diende, en met welk doel indringers zich hierheen een weg hebben gebaad.

— Dat doel lijkt mij nogal duidelijk, Brand! Kijk maar eens om je heen! Alleen deze zaal bevat voor honderdduizenden aan oude kostbaarheden, wandtapijten, schilderijen!

— Die verkoopt men niet zoo gemakkelijk, jij zelf hebt dat gezegd! wierp Brand hem tegen.

— En dat houd ik ook vol! Ik ben echter niet volledig geweest — ik had er aan moeten toevoegen: met uitzondering van Amerika! Want daar kan men zeer goed aan de millionairs, de oliekoningen, de scheermesjesvorsten, de kouwgomagnaten kunstvoorwerpen verkopen, zelfs als ze uit het Louvre gestolen zijn! En overigens — er moet hier nog voor kapitalen aan goud en zilverwerk zijn. De oude schilderijen kunnen al heel gemakkelijk vervoerd worden. En tenslotte — er kan geld zijn! Goed verborgen natuurlijk, maar het kan er zeer goed zijn! Vergeet niet dat geruimen tijd de vrees heeft bestaan, bij de bewoners van deze streek, dat de Deutsche legioenen tot hier zouden doordringen, toen Parijs bedreigd werd! Het is volstrekt niet ondenkbaar, dat gravin Sabine toen de familieschatten hier ergens in het kasteel heeft verborgen.

— Maar daarop kunnen de lieden die den ladder in de grot opstelden toch onmogelijk het oog hebben gehad — want dat zouden ze hebben moeten weten! Dat komt mij echter niet heel waarschijnlijk voor!

— Zooiets kan uitlekken! zeide Raffles schouderophalend. Destijds waren hier zeker nog wel twaalf bedienden. Zijn die allen even trouw geweest, als deze goede, oude man? Kan niemand zijn mond hebben voorbijgepraat? Maar, komaan, Brand, wij praten hier te lang. Spoedig weer naar omlaag, nu wij het doel van onzen tocht bereikt hebben.

Raffles en Brand wierpen nog een blik om zich heen, en toen gingen zij haastig den torenkamer weer uit, gingen door de geheime deur, sloten die zorgvuldig, liepen door de gobelinsaal, en kwamen zoo in de vestibule.

Niet lang daarna hadden zij den kelder weer bereikt, en nu moesten zij hun lamp weder aanknippen, want zij betraden de stikdonkere tunnel.

Raffles deed de beide deuren weer zorgvuldig op slot, en toen daalden de beide vrienden achter elkander behoedzaam de schacht af, in den rotswand, die uitliep op het natuurlijke, kleine balkon, waartegen de ijzeren ladder steunde.

Juist toen Raffles den voet op den bovensten sport had gezet kraakte er een schot, weerkaatst door de rotsen, en wegrommelend als een verre donder, onmiddellijk gevolgd door meerdere schoten.

— Haast je Brand! schreeuwde hij. Ik geloof dat onze James in gevaar verkeert!

Zoo snel zij konden lieten de beide mannen zich meer omlaag glijden dan dat zij gebruik maakten van de sporten.

Zij waren nog niet in het hol, of zij hoorden reeds de donderende stem van Henderson, die luid zijn verontwaardiging te kennen gaf op een wijze, die duidelijk bewees, dat hij het ver gebracht had in het gebruik van Engelsche krachttermen.

Het volgende oogenblik kwam zijn hoofd te voorschijn aan het einde van de tunnel, en met moeite wrong hij zich tusschen rotswand en schroef door.

Het water begon reeds het hol binnen te spoelen, en binnen twintig minuten zou de duikboot weder worden opgelicht.

Niet zoodra had hij Raffles en Brand gezien of hij schreeuwde:

— Daar komt een heele troep aan, Mylord! zeker wel twaalf man met een vrouw er bij! En ze schieten als dollen, of ik een levende schietschijf was.

Men hoorde reeds de naderende schreden van lieden die door de tunnel snelden.

Het zou gelijk staan met zelfmoord, om nu nog te willen trachten, langs den ijzeren ladder de wijk te nemen, want de bandieten, of wat zij dan anders waren, zouden hem heel gemakkelijk kunnen neerschieten, zonder zelf eenig gevaar te loopen.

— In de boot! beval Raffles kortaf. Vlug wat! Wij zullen den ingang afsluiten, en zij kunnen met hun revolvers niets tegen den

gladden stalen, ronden romp uitrichten. Ik zal den aftocht wel dekken!

Henderson kroop het eerst door de opening, en Brand volgde hem.

Raffles had zijn revolver getrokken, en was bereid, zijn leven te verdedigen, als men het daarop soms gemunt had.

Dit bleek duidelijk genoeg, een seconde later, toen een kogel vlak langs zijn oor floot, en platsloeg tegen den rotswand.

Op goed geluk, bij het licht van zijn lantaarn, vuurde hij terug, en een kreet antwoordde het schot.

Raffles wachtte de uitwerking niet af, maar liet zich haastig door de opening glijden, deed het ronde, stalen luik om zijn as draaien, en begon het vast te schroeven, met de hulp van Brand, juist op hetzelfde oogenblik dat de aanvallers de grot binnen stormden.

Van hun geschreeuw was volstrekt niets te hooren, door den stalen wand heen, maar heel zwakjes klonken de revolvershots, toen de kerels nutteloos en in dolle woeden op het stalen lichaam van het monster begonnen te schieten.

De kogels ketsten er alle van af, en geen enkele was in staat, door de bepantsering heen te dringen.

Zoodra zij veilig binnen waren begon Raffles:

— Wat is er gebeurd, James? Zij hebben je toch onmogelijk kunnen overvallen?

— Zoo kun je het ook niet noemen, Mylord! antwoordde de reus, die zeer uit zijn humeur scheen te zijn. Ik zag ze al van ver aankomen, dwars over de baai heen. Ze zaten in twee sloepen, en iedere sloep telde zoowat zes koppen. Ik had dadelijk in de gaten, dat zij het op mijn tunnel voorzien hadden! Maar ik kon maar niet direkt gaan schieten op die menschen, omdat ik nog niet zeker van mijn zaak was, en U had mij dat ook niet voorgescreven!

— Je hebt goed gehandeld, James! Verder maar!

— Toen ik zag, dat ze regelrecht op de tunnelopening aankwamen, waar het water nog maar een paar decimeters onderstond, begreep ik dat ik iets moest zeggen, en ik schreeuwde heel beleefd: „Maak dat je weg komt — ik kan jullie hier niet hebben!”

— Zij je dat in het Fransch, James? vroeg Brand onwillekeurig glimlachend.

— Neen mijnheer Brand! Ik zei het natuurlijk in het Engelsch, maar ik wees met mijn hand, welke richting zij moesten uitgaan!

antwoordde de reus naief. Maar dat schenen ze niet te begrijpen, want ze roeiden kalm door, al waren ze wel wat verbaasd, en toen herinnerde ik me wat de agenten in Parijs brullen, als er een opstootje of een staking is, en in begon zoo hard ik maar kon te schreeuwen: „Circulez! Circulez!” Dat is zooveel als doorloopen zal ik maar zeggen!

— Uitstekend bedacht, James! En begrepen ze dat? vroeg Raffles glimlachend.

— Natuurlijk begrepen zij het, maar ze hielden zich van de domme, en legden kalm voor de opening van de tunnel aan. Ik smiet er een paar in het water, en toen had je de poppen aan het dansen. Een paar begonnen dadelijk op mij te schieten, alsof ik een pijpenkop in een schiettentje was, en het is maar een geluk, dat die booten zoo wiebelden, anders zat ik nu niet hier! Maar wiebelen of niet — ze schoten mij toch een stukje oor af, en een gat in mijn hoed, en toen vond ik het tijd om te retireeren.

— Dat was heel verstandig, James! Je had niet anders kunnen handelen dan je deed! prees Raffles hem. Wij waren hier nu eenmaal in den val geraakt, en wij mochten onze duikboot toch niet prijsgeven!

Hij wierp een blik op zijn horloge, en vervolgde:

— Over een kwartier is het water zoo hoog, dat de boot drijft!

— Zouden die schurken haar niet kunnen beschadigen? vroeg Brand ongerust.

— Dan zouden zij dynamiet moeten gebruiken!

Op hetzelfde oogenblik klonken er dreunende slagen. De indringers waren zeker bezig,

met hamers en houwelen op het stalen lichaam van de „Sperwer” aan te vallen. Raffles glimlachte slechts. Hij wist wel dat het onmogelijk zou zijn, met die ijzeren gereedschappen zelfs maar een deuk te slaan in het harde, taaie chroomstaal, waaruit zijn duikboot was gebouwd.

Natuurlijk — het was denkbaar dat de bandieten over dynamiet beschikten, maar het gebruik daarvan was vooral op deze plek zeer gevaarlijk.

Het slaan hield vrij spoedig op, en Raffles bracht de machine voorzichtig in beweging, teneinde te beletten dat de kerels misschien de schroef zouden vernielen.

Tot zijn vreugde ondervond de motor weerstand, hetgeen bewees, dat de schroef niet in de lucht, maar reeds in het water draaide!

Tien minuten later scheen er een rilling door de stalen boot te varen.

En weer vijf minuten daarop was duidelijk te gevoelen, dat zij schommelde. Nu en dan kwam de onderkant nog in aanraking met den bodem van de grot.

Maar spoedig hield ook dit op — de „Sperwer” dreef!

Met de grootste behoedzaamheid en uiterst langzaam liet Raffles den electromotor achteruit draaien, en centimeter voor centimeter schoof de duikboot weder in de tunnel, nu en dan langs de wanden schurend, totdat Brand, die voor het lensglas was gaan staan, een kreet slaakte.

De „Sperwer” had den uitgang van de tunnel bereikt, en dreef in het ondiepe water van de baai!

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten

HOOFDSTUK V.

EEN NIEUWE ONTMOETING.

Maar Henderson, die het oog hield op de machine, slaakte eveneens een kreet, maar niet van zegepraal, veeleer van schrik.

Van de stalen zoldering droop water!

— Mylord! riep de reus ontdaan, er dringt water in de boot door. De schurken hebben een gat in de stalen huid geschoten!

— Dat is onmogelijk! zeide Raffles. Maar het is niet ondenkbaar, dat een kogel uit een browning de buis van de periscoop heeft geraakt! Indien dat kogelgat zich onder water bevindt, is het duidelijk, dat door het lek water naar binnen stroomt! Wij gaan naar de oppervlakte!

— Maar het is klaarlichten dag, en zij zullen ons zien! Edward! riep Brand uit.

— Dat is niet waarschijnlijk! De plek is hier zeer verlaten. Daarenboven — als dat water een half uur lang naar binnen blijft stromen, zakken wij naar den bodem, zonder eenige kans om weer boven te komen. Maar stil — wij kunnen eerst nog een ander middel beproeven!

Raffles gaf James het stuurwiel in handen, deed een paar passen naar voren, en draaide de buis van de periscoop naar omlaag.

Bijna aanstonds hield het lekken op, hetgeen bewees dat het gat in de buis niet voor het water bereikbaar was. Een oogenblik later, terwijl de buis steeds verder omlaag zakte, werd het gat zichtbaar. Het was inderdaad een kogelgat, scherp van rand, en zoo groot dat men er gemakkelijk een dun potlood in had kunnen steken. De periscoop was nu zoover terug gedraaid, dat men er nog maar juist gebruik van kon maken.

Raffles deed de „Sperwer” zee kiezen, zeer voorzichtig varende, teneinde de klippen te vermijden, en Brand meende reeds, dat de groote avonturier, van zins was, de gevaarlijke plek voor goed den rug toe te keeren, toen hij bemerkte dat de duikboot een grooten boog beschreef, in Westelijke richting, en toen opnieuw koers zette naar de kust.

Brand was voor het kijkglas van de periscoop gaan staan, en tot zijn opluchting was

er van het Fransche eskader niets meer te bespeuren.

Niet het minste rookpluimpje aan den horizon verried de aanwezigheid van Fransche oorlogsschepen.

Er viel niets anders meer te zien dan de lichtgele zeilen van eenige visschers pinken.

Maar spoedig werd het uitzicht hem belemmerd, want vlak voor de duikboot rezen opnieuw de donkere, dreigende rotsen op, recht uit het water, en tot een groote hoogte.

De „Sperwer” voer zeer langzaam, met het dek nauwelijks boven water, en men kon er zeker van zijn, dat zelfs het scherpste oog de met lichtgroene verf bestreken, zeer korte bioscoopbuis onmogelijk zou kunnen ontdekken, op een afstand die grooter was dan vijf en twintig meter.

Henderson was intusschen druk bezig, het gedeelte van de buis, die als een telescoop in elkaar schoof, en waarin zich het kogelgat bevond, door een reservestuk te vervangen.

Tenslotte vond Raffles een kreek, smal en lang, die tamelijk ver het land binnen drong, en waar ongeveer acht meter water stond.

Zij was aan alle kanten door naakte klippen omgeven, en een uitstekende schuilplaats.

De „Sperwer” dreef er langzaam binnen.

— Is de buis gereed, James? vroeg Raffles, zoodra de „Sperwer” stil lag.

— Juist klaar, Mylord! gaf de reus ten antwoord.

— Dan zullen wij ons laten zakken! hernam Raffles.

— En wat doen wij daarna? vroeg Brand.

— Slapen! antwoordde Raffles lakoniek.

— Over dag? vroeg de jonge man verbaasd.

— Ongetwijfeld, nu wij het den geheelen nacht niet hebben gedaan!

— Wij laten dus die schelmen in het slot kalm hun gang gaan?

— Volstrekt niet! Het tegendeel is waar. Maar om hen goed te kunnen bestrijden moeten wij behoorlijk uitgerust zijn. Wij hebben in vier en twintig uren geen oog gesloten, en een korte tijd van rust zal ons nieuwe krachten

schenken. Bovendien acht ik het niet waarschijnlijk, dat de bandieten nu iets zullen ondernemen, over dag, met de wetenschap, dat wij met de duikboot ontkomen zijn! Zij moeten toch vreezen, dat wij de politie zullen waarschuwen, en zullen dus eerst eens willen afwachten wat er gebeurt.

— Maar kunnen zij in dien tijd niet alles weghalen wat van hun gading is?

— Daarvoor behoef je geen vrees te koesteren! Ik geloof nog steeds dat het kostbaarste zich in den toren bevindt, in de kamer die wij bezochten, en waar de doode vrouw zich bevond, en die kamer is niet zoo gemakkelijk te vinden. Het was louter toeval dat wij haar ontdekten.

— Maar heeft die toren, waarvan U spreekt, in het geheel geen anderen ingang, Mylord? vroeg Henderson, die aandachtig had toegelusterd.

— Neen James! En daar de muren meer dan een meter dik zijn, en uiterst sterk, zullen de bandieten wel niet zoo spoedig een poging wagen, om er binnen te dringen. Trouwens — nog voor de duisternis weer valt, zullen wij polshoogte gaan nemen, en, als het moet, een spaak in het wiel van die schurken steken. Het is nu halftien in den morgen — wij hebben tijd in overvloed om door slaap krachten te krijgen voor onze onderneming!

Raffles inspecteerde zelf de herstelde periscoop, zag dat zij goed werkte, en liet langzaam de ballasttanks volloopen.

De „Sperwer” zonk langzaam naar den bodem, zonder dat een enkel druppeltje water in het binnenste doordrong. Alle lichten werden gedoofd, op een enkel, klein pitje na, teneinde elektrische energie te besparen, en een oogenblik daarna hadden de drie mannen zich op hun smalle kribben geworpen, en sliepen rustig. Zooals steeds onder zulke omstandigheden hadden zij zich alleen maar ontdaan van laarzen en jas.

Zij sliepen er niet minder goed om, en ontwaakten zes uren later volkomen uitgerust en hongerig.

Daar de lucht in de boot spoedig niet meer geschikt zou zijn om adem in te halen, liet Raffles de „Sperwer” naar de oppervlakte stijgen, en toen voorzichtig het ronde luik openen.

Geen levende ziel deed zich zien. De kreek had een bochtigen vorm, en van het punt waar zij lagen, bijna aan haar einde, was het onmogelijk de zee te zien.

De rotsen naderden tot zeer dicht den steenigen oever, en boden den toerist groote moeilijkheden en weinig belooning door een fraai uitzicht.

Slechts eenige zeezwaluwen schenen deze onherbergzame plek voor hun verblijf te hebben uitgekozen.

Raffles keek in het rond, mat de hoogte van de klippen, en kreeg toen een spleet in het oog, die tot aan den top van de klippen scheen te reiken.

Hij zeide tot Brand, die naast hem was komen staan op het dek, en met volle teugen de frissche lucht inademde:

— Het kasteel moet in die richting liggen. Jij bent de lenigste van ons, Brand, — ik zou je willen voorstellen, eens te trachten, door die spleet omhoog te klauteren en je te overtuigen of wij op die wijze het slot kunnen naderen, als het kan zonder te worden gezien. Wij kunnen ons als gewone toeristen kleeden, en zullen dan niet zoo spoedig in het oog loopen. Neem een ijzeren staaf mee, en een stevig touw.

— Dat heb ik niet nodig! zeide Brand verontwaardigd, en gekwetst in zijn trots als beproefd bergbeklimmer.

— Jij niet — maar wij! hernam Raffles rustig. Als je boven bent kun je den staaf dwars over de rotsspleet leggen, en het touw kan vooral Henderson uitstekende diensten bewijzen bij het klimmen.

— Dat laat zich hooren, en ik ga aanstonds naar boven! riep Brand uit.

Henderson had reeds een stevig, en toch niet te zwaar touw uitgezocht, en een staaf van bijna anderhalve meter, en daarop aten de drie mannen eerst wat, want hun honger was geprikkeld, waarop Brand aan land sprong, en een oogenblik daarna met de vlugheid van een kat zich door de spleet omhoog begon te werken, die zeer veel geleek op hetgeen in de alpen „een schoorsteen” heet. Met knieën, rug en teenen zette hij zich schrap, en schoof zich telkens wat hooger, totdat hij uit het gezicht verdween.

Kort daarna ontrolde zich het touw.

Er verliep een kwartier, en toen werd het hoofd van Brand zichtbaar, boven aan den rand van den rots, en naast het hoofd een wenkende arm.

Raffles en Henderson maakten zich gereed, de boot te verlaten. Zij wapenden zich met alles wat er wellicht nodig kon zijn bij de avontuurlijke onderneming, die hen wachtte,

en toen sloten zij, terwijl het dek van de duikboot eenige centimeters boven het water uitstak, en nadat deze zorgvuldig voor anker was gelegd, den stalen deksel.

Dit luik had een geheime afsluiting, en het zou dagen duren, tenzij men een steekvlam gebruikte, om het te kunnen openen, als men het geheim van de sluiting niet kende.

En dan nog behoefde Raffles geen vrees te koesteren, want het was voor den ongewijde onmogelijk, de machines in beweging te brengen.

Het eenige gevaar bestond, dat men de boot zou kunnen wegsleepen van haar ankerplaats, maar ook dan was het noodig, eerst de zware ankers op te halen waartoe tien man nauwelijks in staat waren, of de stalen ankerkettingen door te vijlen — en dat zou uren duren.

Voor het overige was het al heel onwaarschijnlijk, dat iemand het in zijn hoofd zou krijgen deze kreek binnen te varen, die nauwelijks vier meter breed was, of naar beneden te klimmen, langs de gevaarlijke klippen waar zelfs geen grasje wilde groeien.

Gebruik makend van het touw klom eerst Raffles met groot gemak naar boven.

Met Henderson was het iets lastiger, want de schoorsteen was hier en daar zoo nauw, dat hij moeite had, er zijn machtig lichaam door te persen, maar zijn buitengewone lichaamskracht vergoedde, wat hij aan lenige behendigheid tekort schoot, en eindelijk kwam hij blazend en met een rood hoofd boven den rand uitkijken, maar zeer tevreden over zich zelf.

Raffles behoefde maar een blik om zich heen te slaan om te zien dat de plek zeer gunstig was gekozen voor een besluiping van het verlaten slot.

De rotsen waren hier zeer ongelijk en moeilijk begaanbaar, en van een gebaande weg viel volstrekt niets te bespeuren.

Links was de zee, onder een stralenden hemel, en rechts, op een afstand van een honderdtal meters ongeveer, begon ruw en dicht kreupelhout. Dat alles behoorde bij de bezitting van de Saint-Hilaires, maar het was jaren lang aan zijn lot overgelaten, en volkomen verwilderd. Hier en daar verhieven zich hoge boomen, met zichte kruinen, die er uitzagen als kastanjeboomen. Verderop ging dit kreupelhout over in het eigenlijke park, dat ook niet veel meer was dan een woestijn.

Heel in de verte verhieven zich de lage heu-

velen van Normandië, en door zijn kijker kon Raffles den weg zien, die naar Paimpol voert, en waarop hij nu en dan een auto kon zien passeeren.

Midden in het park verhieven zich de torenspitsen van het kasteel.

Het geleek alsof men maar recht voor zich uit had te loopen, om het gemakkelijk te kunnen bereiken.

Maar dat viel toch lang niet mee! Het drietel moest over rotsruggen en door ravijnen klauteren, en vorderden daardoor slechts langzaam. Het was dan ook reeds bijna zes uur toen zij tenslotte den zoom van het park bereikten.

Het was altijd omgeven geweest door een hoogen, stevigen muur, maar muren van die hoogte konden toch geen beletsel zijn voor drie zulke geofende mannen, en in een oogwenk waren zij er overheen, en stonden voor het schier onontwarbare doolhof van dichtgegroeide laantjes, struikgewas, en boomgroepen.

— Het lijkt wel een Braziliaansch oerwoud, Mylord! zeide Henderson in de grootste verbazing.

— Als men de natuur haar gang liet gaan, James, dan zouden de bosschen het struikgewas en het gras binnen een eeuw geheel Europa overwoekerd hebben! En hier heeft men haar slechts vijftien of zestien jaren de vrije hand gelaten!

En in korte woorden deelde Raffles aan Henderson mede, aan wie het slot toebehoorde, en wat er zich had afgespeeld.

— Dat klinkt als het sprookje van Doornroosje, Mylord! merkte Henderson verwonderd op.

— Met dit verschil, vriend James, dat de slapenden helaas niet gewekt zullen worden! zeide Raffles ernstig.

— En gij gelooft, Mylord, dat zich in dat verlaten huis een schat bevindt?

— Het is in ieder geval mogelijk, James — wij zullen het spoedig genoeg weten! gaf Raffles ten antwoord.

Niet zonder groote moeite vonden zij tenslotte een soort van pad, dat nog niet geheel en al door onkruid en woekerplanten onbegaanbaar was gemaakt, en dat zij konden volgen, hier en daar de al te zware takken wegsnijdend, als zij hun den weg versperden.

Het park moest wel zeer groot zijn, want het duurde ruim een half uur alvorens zij plotseling tegenover het slot stonden, en den machtigen zijgevel zagen. Hier bevond zich

een zelfde toren als aan den anderen kant, en ook deze had geen deur naar buiten.

Wel bevonden er zich ter hoogte van omstreeks acht meter boven den grond smalle ramen in, die er uitzagen als schietgaten, en die waren voorzien van vuistdikke tralies.

De drie mannen hadden halt gehouden achter een dicht boschje, op een plek waar men hen onmogelijk zou kunnen bemerken.

En hier hielden zij een korten krijgsraad.

— Het is dunkt mij duidelijk, zoo begon Raffles, dat de bandieten het huis slechts zullen binnendringen op de wijze, die wij reeds hebben ontdekt, namelijk door de tunnel. In den tijd dat wij sliepen is het water nogmaals gezakt, en als zij wilden, hebben zij dus de tunnel kunnen verlaten. In dat geval duurt het tot ongeveer elf uur, voor zij opnieuw droogvoets de tunnel kunnen binnengaan. Het is echter mogelijk dat zij er gebleven zijn, en alleen een paar wachtposten hebben uitgezet.

— Dan zal het zaak zijn, een oog in het zeil te houden! merkte Brand op. Ik geloof dat die kerels in staat zullen zijn, onmiddellijk van hun vuurwapens gebruik te maken.

— Dat kan ik bevestigen, mijnheer Brand! zeide Henderson droogjes, op zijn oorleltje wijzend.

— Het komt mij voor dat het in de eerste plaats noodzakelijk is, ons te overtuigen of de bandieten op dit oogenblik in het huis zijn. In dat geval doen wij waarschijnlijk beter, een gunstiger gelegenheid af te wachten. Want hun overmacht is te groot.

— Mag ik vragen wat je denkt te doen, Edward, als wij er inderdaad een groot bedrag aan juweelen of geld ontdekken?

— Wel, daar zal ik eenvoudig beslag op leggen — uit naam van mijn beschermelingen! antwoordde Raffles rustig. Een erfgenaam heeft zich heel zeker niet opgedaan, anders zou ik het moeten weten. De kleinzoon van gravin Sabine is of dood, of zwerft ergens rond — wie weet waar, en zij heeft hem stellig nooit in levenden lijve gezien, alleen maar in haar smartelijke verbeelding. Daarop wijst duidelijk het vinden van den brief, dien zij las, toen wij haar door in haar stoel vonden. Ik zie dus niet in, waarom ik mij niet van dat ongeheerde geld zou mogen meester maken. Intusschen — wij hebben het nog niet. En als het er is, dan zal het wel goed verborgen zijn!

— Neemt U mij niet kwalijk, Mylord — maar

hoe weten die boeven die mij als schietschijf gebruikt hebben, dat er geld verborgen is?

— Die aangelegenheid is al vroeger behandeld, James! antwoordde Raffles glimlachend. Mijnheer Brand en ik zijn het dienaangaande nog niet volkomen eens. Misschien vermoeden zij het alleen maar — maar het is ook mogelijk dat zij het zeker weten, hoewel ik je niet zou kunnen zeggen, hoe zij dan tot die wetenschap geraakt zijn!

Onder het spreken had Raffles voortdurend naar het huis gekeken, als zocht hij ergens een ingang, en eensklaps bukte hij zich, en beval op zachten toon:

— Ga plat voorover liggen, en praat niet meer! Ik geloof dat ik daarginds iemand zie — bij het terras!

De drie mannen tuurden ingespannen door de verwarde takken van het boschje, en Brand was de eerste die iets zag bewegen.

Ja, daar tusschen het kreupelhout voor het huis, was iemand zichtbaar geworden, die zich daar volkomen op zijn gemak scheen te gevoelen.

Hij was alleen, en scheen vrij klein van stuk te zijn.

— Een nieuwsgierige? Toeval? fluisterde Brand na eenige oogenblikken.

— Misschien, Brand — maar mij komt hij eerder voor als een wachtpost! Zie maar eens naar die touwladder, die uit het raam van de tweede verdieping hangt!

— Inderdaad — ik zie de ladder, maar het raam is getralied!

— De tralies kunnen zijn doorgevild — of de man die er van binnen uit doorkroop kan zeer mager zijn! Wie weet gebruiken de bandieten wel kinderen bij hun werk!

— Dat kan heel goed zijn, Mylord! fluisterde Henderson opgewonden. Bij die schietpartij meen ik een jongen te hebben gezien, die zeker niet ouder dan zeventien jaar kon zijn, en misschien zelfs wel jonger! En ik wil gevierendeeld worden, als hij het niet was, die mij dat stukje van mijn oor heeft weggeschoten!

— Maar welk doel heeft het? begon Brand weer. Zij kunnen toch zoo gemakkelijk van deze uit het huis binnen dringen, nu het gat in den muur klaar is?

— Je vergeet de ontmoeting van vanmorgen Brand! Die moet hen ongerust hebben gemaakt, en het is volstrekt niet verwonderlijk, dat zij nu voor een anderen uitweg hebben willen zorgen. Zij zullen natuurlijk ook trachten,

de zware voordeur weer vrij te maken. En zij kunnen hier zoo goed als ongestoord werken, als zij wat voorzichtig zijn, want het slot ligt zeer ver van den weg af, en verdrinkt als het ware in een zee van boomen en struikgewas!

Terwijl hij sprak had Raffles zijn kijker te voorschijn gehaald, schoof de takken een weinig terzijde, en bracht de sterk vergrootende Zeiss voor het oog.

De man die daar de wacht scheen te houden stond op dat oogenblik heel kalm een sigaret

te rooken, met zijn handen op zijn rug, en in de lucht starend, met zijn gelaat in de richting van het boschje.

Na een kort oogenblik liet Raffles den kijker langzaam zakken, en mompelde half voor zich heen :

— Dat is zeer vreemd ! Het gelaat van dien man — of liever van dien jongen — komt mij bekend voor ! Ik heb het zonderlinge geval, alsof ik het nog pas zeer kort geleden heb gezien

**Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret
boven een glas fijne champagne**

HOOFDSTUK VI.

DE OVERVAL.

Na een oogenblik zwijgend en onbeweeglijk op dezelfde plek te hebben gelegen, vroeg Brand een weinig ongeduldig:

— Hoe zal het ons nu mogelijk zijn, van buiten af ongezien in het huis te komen? Die schildwacht daar schijnt niet van plan te zijn, zijn post te verlaten! Hij is er zelfs bij gaan zitten!

Raffles scheen in diep nadenken verzonken te zijn, en gaf niet dadelijk antwoord.

Eindelijk zei hij:

— Wij zouden kunnen trachten, om het huis heen te loopen, en het aan de achterzijde te beproeven!

— Dat is de kant van de zee! Het komt mij vrij gevaarlijk voor! zeide Brand hoofdschuddend.

— Niet, als de schemering is gedaald! Wat dunkt je er van, eens polshoogte te gaan nemen?

— Aanstonds! zeide Brand, half overeind komend.

— Maar neem je in acht, en zorg dat men je niet ziet, want het mag in geen geval op een schietpartij uitloopen.

— Ik zal voorzichtig zijn!

Brand moest, half glimlachend en een beetje melancholiek, aan zijn jongensjaren denken, toen hij de boeken van Gustave Aimard verslond, toen hij daar op zijn buik voortkroop over het mos, en door het onkruid, dat hier en daar meterhoog opschoot.

Er verliepen ongeveer tien minuten, en toen keerde hij terug met de lakonieke boodschap:

— Bewaakt! Twee mannen houden de wacht aan den zeekant!

— Drommels! zeide Raffles, terwijl zijn wenkbrauwen zich samen trokken, dat ziet er slecht uit! Zij zijn dus op alles voorbereid, en toch niet van plan, de zaak op te geven!

— En wij — wat doen wij? Geven wij ze niet op Edward?

— Geen sprake van! antwoordde Raffles kalm. In tegendeel, die tegenstand van het lot prikkelt mij! En ik denk er niet aan, mij nu gewonnen te geven, omdat die bandieten ons in getal sterk overtreffen! Hoe het ook zij — ik geloof te mogen verzekeren dat de schat, natuurlijk voor zoover zij aanwezig is — in mijn handen meer geluk zal kunnen verspreiden dan in hun begeerige klauwen!

— Maar wij zullen nooit een zoo grooten troep kunnen overmeesteren en machteloos maken!

— Waarschijnlijk niet, als wij ons tegenover de geheele bende geplaatst zien, Brand — maar zij zelven hebben onze taak vergemakkelijkt door zich te verdeelen! Verdeel en heersch! zeide reeds Cesar. En die Romeinsche veldheer wist het! Welnu, zij hebben ons dat werk reeds uit de handen genomen! Hier zijn drie wachtposten, door het geheele huis van elkander gescheiden! James moet er reeds een paar buiten gevecht hebben gesteld. Hij zegt dat er twee sloepen waren, ieder met zes man. Volgens een zekeren Bardjes blijven er dus negen over! Hun krijgsmacht zou dus met 25 verminderd zijn!

De partijen zouden staan als drie tegen een en....

— En zij staan dus gelijk, Mylord, als ge mij veroorlooft U in de rede te vallen, zeide Henderson met een grimmig lachje. Laten wij maar beginnen met die drie schurken dood te slaan!

— Ho, Ho, James, je loopt wel wat hard van stapel! zeide Raffles hoofdschuddend. Wij zijn geen sluipmoordenaars, die onze vijanden verraderlijk neerleggen — tenzij het om ons eigen leven gaat! Overigens zou al dat schieten de zaak voor goed kunnen bederven! Het zou de overige bandieten naar buiten lokken, en wij zouden als hazen worden neergelegd. Je hebt dat touw immers meegenomen, Henderson, het klimtouw meen ik?

— Natuurlijk, Mylord!

— Mooi zoo! Geloof je dat het geschikt zou zijn, om er een lasso van te maken?

De oogen van den reus schitterden, toen hij ten antwoord gaf:

— Eigenlijk heb ik wel eens betere gebruikt Mylord, want dit is wel wat dik, maar voor behulp is het uitstekend! Gaan wij die kerels lasseeren?

— Ik hoop tenminste dat je daar kans toe ziet! Maak snel alles gereed, zoolang wij nog bij daglicht goed kunnen zien!

Henderson wikkelde het touw van zijn middel af, onderzocht het meter voor meter, rukte er aan, en maakte het zoo soepel mogelijk, door het om een boomstam te slingeren, en het van begin tot einde, er omheen te trekken.

Met groote zorgvuldigheid maakte hij toen aan het eene einde een loopenden knoop, en overtuigende zich dat die goed gleed.

— Een ijzeren ring is eigenlijk beter, zeide hij, en die gebruikte ik meestal, toen ik nog in Argentinië achter de ossen aanreed, maar ik heb het toch ook dikwijls met het touw zelf gedaan! Ik ben gereed, Mylord — en ik waarschuw U dat dit touw vijf en twintig meter lang is!

— Dan vlug naar den achterkant van het huis! fluisterde Raffles. En vooral geen leven gemaakt, want dat zou alles in het water kunnen doen vallen! Mochten zij schieten, dan blijft ons niets anders over dan het park weer binnen te vluchten, want dan zullen dadelijk uit alle hoeken en gaten de bandieten komen opdagen!

Bukkend en kruipend gingen zij voort, ongeveer tien meter van den zijgevel afblij-

vend, en verborgen in het hooge gras, totdat zij een blik konden werpen op den achtergevel van het slot.

Tusschen dien gevel en de zee, of liever den rand van de rots, strekte zich een strook gronds uit van ongeveer tweehonderd meter breedte.

Vroeger was ook daar een deel van het park geweest, en de bewoners konden zich met behulp van een ijzeren trap van den rots naar het strand begeven.

Het park was een wildernis geworden, en de trap was sedert jarenlang verdwenen. Die was opgeruimd, uit vrees, dat zij het heeren inbrekers wat al te gemakkelijk zou maken.

Raffles was de eerste die behoedzaam het hoofd te voorschijn stak uit een warreling van takken en bladeren.

Hij zag twee mannen dicht bij elkander staan, in gesprek met elkander verdiept, en die het oog geslagen hielden op de zee. Misschien dachten zij wel aan de wonderlijke duikboot, die zij in het hol hadden gezien, en die hun ontsnapt was, en niet meer was teruggezien.

Zij waren allebei even groot, baardige kerels, met bruin gebrande gezichten.

Waarschijnlijk droegen zij wapens, maar dan zeker in hun zak.

Het was echter duidelijk dat zij op dit oogenblik volstrekt geen vrees koesterden, en zeker geen aanval verwachten van de zijde van het huis.

Zij tuurden onafgebroken naar de kalme zee, nu en dan eenige woorden met elkander wisselend.

Raffles trok zijn hoofd behoedzaam weer terug, en fluisterde tot Henderson:

— Ik geloof dat nu de tijd gekomen is, James! Zie je kans, hen beiden tegelijk te vangen?

— Ik zal het probeeren, Mylord. Maar misschien zou het goed zijn, als gij en mijnheer Brand gereed zoudt staan om mij te helpen met Uw vuurwapens, als de worp mislukt!

— Goed! Tracht achter hen te sluipen, zonder dat zij het bemerken!

Dit zou niet zoo gemakkelijk geweest zijn, als de beide bandieten zelf niet een handje geholpen hadden door al pratend zich langzaam wat verder van het huis te verwijderen.

Toen zij er ongeveer 20 meters van verwijderd waren stonden zij tot over de knieën in het gras en de hoog opschietende varens

van allerlei soort. Het geleek heel veel op een wilde prairie, en nergens was iets te bespeuren van een pad.

De weinige boomen die hier stonden waren van een machtige grootte. Het waren eeuwen-oude beukeboomen en kastanjes, met geweldige kronen.

De takken waren zoo dik, dat men er gemakkelijk een zomerhuisje op had kunnen bouwen!

De schaduw van een dier reuzen reikte tot aan den achtergevel van het huis en in die schaduw sloop Henderson nu voort, zich zoo diep mogelijk bukkend, en met het opgerolde touw in de hand, terwijl Raffles en Brand zich gereed hielden, Henderson onmiddellijk te helpen, indien dit noodig mocht zijn.

Zij hoopten echter dat hij zou slagen, omdat schieten onder deze omstandigheden het geheele plan in duigen kon doen vallen. De bandieten zouden dan gewaarschuwd zijn, en zij zouden groot gevaar loopen, onder de overmacht te worden verpletterd.

Niets vermoedend liepen de twee mannen nog altijd voort in de richting van de zee.

Toen hief Henderson zich hoog op, en zette zich schrap.

Hij begon dat lasso boven zijn hoofd te zwaaien, in een steeds grooter boog. Op het oogenblik echter dat de loopende knoop zijn hand zou verlaten hoorden de beide bandieten zeker het fluiten van het touw door de lucht en keerden zich gelijktijdig om.

Zij slaakten een woesten kreet, en beiden grepen naar hunne zakken.

Maar die beweging kwam te laat. Reeds stuifde de lus door de lucht, gleed over hun schouders, en toen de reus uit alle macht aantrok, werden de twee schelmen in een zoo broederlijke omhelzing tegen elkaar aangeperst, als waarvan zij zeker nooit gedroomd hadden!

Daarbij werden hun armen stijf tegen het lichaam gedrukt, en zij zagen geen kans, hunne handen te gebruiken.

Zij worstelden uit alle macht om los te komen, maar Henderson rukte hen door een enkelen trek aan het touw tegen den grond, en begon het toen haastig in te palmen, terwijl tegelijkertijd Raffles en Brand kwamen toesnellen, hun revolvers tot schieten gereed.

Bij het zien van dé twee gewapende mannen gaven de bandieten hunne pogingen op, en

bleven roerloos liggen; nog altijd tegen elkander aangedrukt als sardines in een blikje.

— Ik zie met genoegen dat jullie de zaak van den juisten kant beschouwt! zeide Raffles glimlachend. Amice, wees zoo goed, en doorzoek hun zakken eens. Hoe minder leven er gemaakt wordt, hoe beter.

Brand had in een oogwenk de zakken van de twee kerels doorzocht, en hij vond er een paar brownings, en twee vlijmscherp geslepen dolkmessen in, van die messen, zooals zeelieden ze wel bij zich dragen.

Met sombere blikken keken de twee mannen toe. Zij waren overeind gekrabbeld, en schenen een weinig verlegen te zijn met hun houding. Maar dat belette niet, dat zij den man die hen gevangen had, met een blik vol haat aankaken.

Raffles sprak hem in het Fransch aan, maar hij kreeg niet veel antwoord. Naar hun uitspraak te oordeelen kwamen de twee mannen uit het Zuiden van Frankrijk.

Zij werden vlug gekneveld en stevig gebonden, en daarop werden zij neergelegd, op eenige meters van elkander, aan den voet van twee stevige, nog jonge boomen, die aan alle kanten door kreupelhout omgeven waren, en daaraan vastgebonden door de geoefende hand van Henderson, wien men zulks werkjes gerust kan toevertrouwen. Zooals hij een matrozenknoop legde, zouden weinigen het hem verbeteren. En zelfs de sterkste man zou de touwen niet kunnen verbreken, die hij gebruikt had om de twee schelmen vast te binden.

— Nu die knaap aan de voorzijde! zeide Raffles zacht. Ik denk dat dat nog gemakkelijker zal gaan. Komt mede, en laten wij hem vangen!

De drie mannen liepen vlug weer om het huis heen, en zagen den jongen bewaker nog altijd op dezelfde plek zitten. Daar hij vlak bij een boom zat, kon Henderson ditmaal geen gebruik maken van zijn lasso.

Er bleef dan ook weinig anders over dan snel en met getrokken revolver op de schildwacht toe te loopen, en hem zodoende te verrassen.

Zij liepen daarbij zoo zacht mogelijk, maar toen zij op tien passen afstand waren, hoorde de knaap hen, was vliegensvlug overeind, draaide zich om, en bracht de hand naar een fluitje, dat hij aan een dun koord om den hals had hangen.

Brand echter bukte zich vliegensvlug, raapte een zwaren, krommen tak op, en wierp die zoo behendig, dat hij den arm van den knaap trof, voor hij het fluitje aan den mond had kunnen brengen.

Het volgende oogenblik had Henderson den knaap gegrepen, die als een kind was in zijn sterke vuisten, en het drietal aankeek met

oogen, die van woede en haat fonkelden.

In een oogwenk was hij gebonden, en had men hem een doek in den mond gestopt.

Maar Raffles, die geen oog van hem had afgewend, mompelde voor zich heen :

— Het is zeer vreemd — hoe komt het toch, dat ik er zeker van ben, dat gezicht nog onlangs gezien te hebben ?

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten

HOOFDSTUK VII.

DE KLEINZON.

De drie mannen wachtten ruim een uur, verborgen in het diepst van het struikgewas, en zoodanig verdeeld, dat ieder van hen twee van de gevels in het oog kon houden, maar er deed zich volstrekt niets bijzonder voor. Alles bleef doodstil. Raffles had den jongen bij zich gehouden, die zich volmaakt rustig hield, en scheen te slapen, met den doek voor zijn mond geboden, en zijn handen op zijn rug.

Maar Raffles had zeer goed opgemerkt dat de jongen hem nu en dan bespiedde tusschen zijn bijna dichtgeknepen oogleden.

Het gelaat was schoon van vorm, maar hoe jong die knaap ook was, hoogstens zestien jaar, zoo droeg hij toch al de sporen van booze hartstochten.

Telkens en telkens weer werd de blik van Raffles naar het bleeke, smalle gelaat met het hooge voorhoofd en het dikke, blonde haar getrokken. Hij peinsde er over, waar hij die gelaatstrekken gezien had, maar hij vond geen oplossing.

Henderson, die zoodanig was opgesteld, dat hij tegelijkertijd een stuk van de zee, den achtergevel en het boschje in het oog kon houden, waar de gevangen bandieten zich bevonden, kwam het eerst rapport uitbrengen.

— Zooeven door den kijker een sloep gezien, Mylord, die koers zet naar den ingang van de kreek — die, waar de ingang van de tunnel is!

— Heb je kunnen zien hoeveel menschen er in zaten?

— Zes — maar het zijn er zeven, als U de vrouw die er bij is ook onder de menschen rangschikt!

— Dat zullen wij tot nader order maar doen, James! zeide Raffles met een glimlach. In ieder geval zal zij, zoo moet ik vreezen, evengoed met een revolver kunnen omgaan als haar kornuiten! Zoo, zij komen dus binnen door de tunnel, en niet door het park. Laat eens zien — wij hebben dan nog ongeveer een uur den tijd. Jammer genoeg zal het niet mogelijk zijn, eveneens door de tunnel binnen te gaan. Wij

zouden ons moeten laten zakken. Daartoe is het te laat, en zij zouden ons zien.

— Moeten wij binnenshuis zijn, Mylord?

— Ja James, dat zal noodzakelijk zijn!

— Maar laten wij dan eenvoudig het metselwerk voor de deur wegruimen!

— Neen, James, dat in de allerlaatste plaats! Niet alleen zou het zeer veel tijd eischen, maar het zou natuurlijk gezien worden, de kerels zouden achterdocht krijgen, en dat wil ik juist vermijden. Ik heb het stellige denkbeeld dat er een of meer bij zijn, die iets vermoeden van de plek waarin dit huis goud en juweelen verborgen zijn, en zij moeten ons die plek zelve aanwijzen! Zij begrijpen zelf wel, dat zij haast moeten maken, nu er kapers op de kust zijn.

— Dan geloof ik wel een middel te weten om binnenshuis te komen, zonder dat het al te veel sporen nalaat!

— Laat eens hooren, James!

— Op de eerste verdieping zijn ook alle ramen aan de achterzijde getralied. Maar ik heb gezien dat een der zware beukeboomen zijn onderste takken tot bijna aan het hoekvenster uitstrekt! Als wij van dien tak een plank konden leggen naar dat raam zou ik gemakkelijk die tralies kunnen doorvijen! En men kan dat onmogelijk vanuit zee zien, zelfs niet met een kijker, want de kruinen van de andere boomen beletten dat!

— Dan moeten wij dat zonder tijd te verliezen ondernemen, James! Ga mijnheer Brand waarschuwen. En jij, jongen — sta op!

De knaap kwam langzaam overeind, en wierp een giftigen blik vol haat op de beide mannen.

— Een kwaadaardig dievenjong, Mylord! knorde Henderson. Ik ben bang dat wij nog rare dingen van dien knaap zullen te zien krijgen! Moet die overal met ons mee?

Daar zal wel niets anders opzitten, James! Hij ziet er sluw en gevaarlijk uit, en ik heb hem liever dicht bij mij! Ga nu!

Een oogenblik daarna liepen de drie mannen, met den knaap bij zich, naar het woeste terrein

achter het huis.

Henderson had goed opgemerkt — een van de zwaarste takken van den beukeboom reikte tot vlak bij een hoekraam der eerste verdieping! Een plank van anderhalven meter zou ruimschoots voldoende zijn om den afstand te overbruggen. In een oud, vervallen bergloodsje zocht en vond Henderson wat planken, en een kistje gereedschap. Alles was stijf verroest, maar het was toch bruikbaar.

De reus begon met zijn lasso om den dikken tak te werpen, vlak bij den boom, en op een plek, waar de tak zich omstreeks drie meter boven den grond bevond, en klauterde met behulp van dat touw naar boven.

Raffles reikte hem de plank toe, en daarmee gewapend schoof Henderson zich steeds verder vooruit over den schuin naar boven loopenden tak.

Bijna aan het einde daarvan legde hij de plank neder, en spijkerde het einde met eenige lange, roestige spijkers op den tak vast.

Het was een tamelijk wankel bruggetje, en de tak boog door onder zijn zwaar gewicht, maar de reus wist toch de smalle vensterbank te bereiken, en zette zich onmiddellijk aan het werk.

De kleine metaalzaag verrichtte knarsend haar taak, en binnen een kwartier had Henderson een van de tralies zoover doorgezaagd, dat hij ze met zijn geweldige vuisten kon lostrekken. En zelfs voor hem bleek de opening nu groot genoeg te zijn.

— Klim er door, James, en wacht ons! beval Raffles. Brand, ga jij je eens overtuigen of deze gevangenen nog altijd op dezelfde plaats liggen, en zich niet kunnen verroeren.

Brand ging het bevel opvolgen, en keerde terug met de geruststellende tijding dat de beide schelmen wel gepoogd hadden, zich te bevrijden, maar dat zij die poging spoedig hadden opgegeven.

— Maak dan de touwen los, die den jongen binden, beval Raffles.

— Is dat niet te gevaarlijk? vroeg Brand verschrikt. Die jongen lijkt mij zoo valsch te zijn als drijfzand!

— Met gebonden handen kan hij niet in een touw klimmen — en hij weet dat er iemand met een revolver klaar tot schieten achter hem aanklimt.

Niet zonder tegenzin maakte Brand de touwen los, en het eerste wat de jongen deed was, zelf den doek los te maken die voor zijn

mond was gebonden, en er den prop uit te nemen.

Brand keek Raffles vragend aan.

— Laat hem maar! Het eerste geluid dat hij geeft is tegelijk zijn laatste! zeide Raffles koeltjes. Klim nu naar boven, jongen!

Met de vlugheid van een aap klom de knaap in het touw, en werkte zich langs den zwaren tak naar boven en door het venster, waar Henderson hem in ontvangst nam.

Raffles en Brand volgden hem op den voet.

De laatste maakte het touw los, dat hij mede nam, en wrikte ook de plank los, zoodra hij binnen was. Toen nu ook de tralie weer op haar plaats was gezet, was het onmogelijk, zelfs voor het meest argwanend oog iets bijzonders te ontdekken.

Onder al die bedrijven was de schemering ingetreden.

Binnen een uur zou het volslagen donker zijn.

Maar Raffles en Brand kenden nu den weg voldoende, en zouden zich niet zoo spoedig vergissen. Brand al klaar om den jongen weer te knevelen en te boeien, toen Raffles vroeg:

— Hoe is je naam, knaap?

— Manuel! antwoordde de jongen norsch.

— Anders niet? Heb je geen achternaam?

— Neen, nooit gehad! Ik heb nooit anders geheeten dan Manuel! En wie mij onder de jongens zoo niet noemde, die noemde mij „de Luipaard”.

De knaap had dit met een zekeren trots gezegd. Raffles bleef hem eenige seconden aanstaren, met dicht opeengeknepen lippen. Toen mompelde hij eenige malen achtereen, heel zacht:

— Manuel! Manuel! Zonderling — ongehooflijk!

Brand hief het touw reeds op, maar Raffles legde zijn hand op zijn arm, en beval:

— Wacht nog even, Charles! Wie is je vader, jongen?

— Mijn vader? Ik heb er nooit een gehad! antwoordde de jongen met een snijdende stem.

— En je moeder?

— Die is verleden jaar gestorven!

— Hoe was haar naam?

— Dat weet ik niet! Maar ze noemden haar Lucile! Waarom vraag je dat alles? Jullie zijn niet van de politie dat is nogal glad!

Raffles was verbleekt, en mompelde:

— Onmogelijk! Zoo wreed kan het lot niet met ons menschen omspringen! Zijn wij dan speelpoppen?

Voor den derden keer wilde Brand de handen van den jongen weer op zijn rug vastmaken, maar ongeduldig zeide Raffles:

— Wacht toch nog een oogenblik!

— Maar de bandieten kunnen aanstonds hier zijn, en hij zal gaan schreeuwen en ons verraden! riep Brand uit.

— Als hij schreeuwt krijgt hij een kogel tusschen de ribben! zeide Raffles grimmig. Bedenk je eens, jongen — weet je niets uit je jeugd? Ben je op een school geweest? Waar woonde je?

De knaap keek Raffles loerend aan met zijn half dicht geknepen oogen, en antwoordde spottend:

— Denk je dat ik een rijkelui's zoontje ben? Ik zeg je dat ik mijn vader nooit gekend heb. Ze hebben mij verteld dat ik geboren ben tusschen de twee fronten in! Heel in het begin van den oorlog. Mijn moeder heeft met mij rondgezworven! Zoowat overal! Ze is bij de jongens gekomen — omdat ze niet meer te eten had — en toen ik natuurlijk ook! Zoo is dat gegaan — heel natuurlijk!

— O noodlot, noodlot! mompelde Raffles, meer ontroerd dan hij wilde toonen, en zonder acht te slaan op de bittere spot van die vroeg bedorven, misschien voor altijd verloren knaap. Nog een vraag jongen — en dan zal ik je niet verder plagen. Wat zoeken jullie hier, en waarom denken jullie dat hier iets verborgen is?

Maar nu kneep de jongen de lippen dicht op elkaar en antwoordde norsch:

— Dat zou je wel willen! Zoek dat zelf maar uit! Dacht je dat ik de jongens verklapte?

— Je wilt niet? Het is goed! Dan zal ik je toonen, dan zal ik het zonder jou weten te ontdekken! Nog een vraag, jongen — hou je van dit beroep?

— Ja! antwoordde de jongen zonder eenige aarzeling en met een flikkering in zijn oogen.

— Het is afschuwelijk! mompelde Raffles, en zijn gelaat vertrok. Dit is dus wat de omgeving en het voorbeeld kan maken van een mensch, die was voorbestemd om rijk te zijn, geacht, gelukkig! De spruit van een adellijk geslacht! Kijk mij niet zoo aan, jongen, en jij ook niet, Brand! Het is zoo! Hier staat voor je Manuel, de zoon van Lucile Dancourt, de zoon van Raoul de Saint-Hilaire! Dit is

de erfgenaam — misschien van millioenen! Komt mede — ik zal jullie overtuigen!

De knaap had gewankeld als onder een slag. Een heesche kreet kwam uit zijn keel. Zijn oogen fonkelden en hij geelk op een wild beest, toen hij schreeuwde:

— Je liegt! Dat kan niet waar zijn!

Als eenig antwoord greep Raffles hem stevig in de kraag, en zwiwend en snel, diep onder den indruk van dit onverwachte einde gingen de drie mannen met den jongen door een paar zalen, doodsche en kil, met hoezen over de meubels, door een gang, weer een gang, de trap af, en door de vestibule en de gobelinzaal, betraden zij het ronde torenvertrek.

Doodsbleek trad de jongen, door Raffles voortgeduwd, binnen.

Hij aarzelde even bij het zien van de stille gedaante voor de zware tafel.

Raffles bracht hem tot voor het portret van Raoul de Saint-Hilaire, en zeide kortaf:

— Die man is jouw vader, knaap!

Brand gaf een schreeuw van verbazing. De gelijkenis was zoo onmiskenbaar, zoo treffend, dat er geen oogenblik aan te twifelen viel of deze jongen, deze Manuel was de zoon van dien officier met het edele, eenigszins zwaarmoedige gelaat!

— Dat is verschrikkelijk! zeide hij zachtjes. Dat het lot zoo wreed heeft kunnen zijn. Een bandiet, een dief!

Maar met den knaap was een zonderlinge verandering geschied. Zijn oogen gloeiden koortsachtig, en zijn gelaat was vertrokken.

— Weten jullie zeker dat je gelijk hebt? vroeg hij heesch. Ben ik de zoon van dien man? Al zijn geld is — komt dat mij dan toe?

Er kwam een uitdrukking van afkeer op het gelaat van Raffles. Hij scheen te begrijpen wat er in het hart van den jongen omging.

— Als wij kunnen bewijzen dat jij de zoon bent van Raoul de Saint-Hilaire en Lucile Dancourt, dan komt het geld je toe, als het geld er is, zeide hij langzaam. Natuurlijk zou het voor je beheerd worden, tot je meerderjarig was. Je zou naar een school moeten, beschaafd moeten worden....

— Mallepraat! riep de jongen met een schorre stem, en met een valsch licht in de oogen. Als de centen van mij zijn, dan doe ik er mee wat ik wil. Als jullie me daarbij helpen, dan zal ik je er voor beloonen! En luister nu, want dan moet ik de jongens voor zijn! Ik zal je zeggen wat ik straks verzweg. Die vrouw die we er bij hebben, is een voormalige

kamenier van..... van....

— Van je grootmoeder! vulde Raffles den zin aan, vervuld van een onbeschrijflijken walg van dien jongen, die nu voor geld zijn makkers ging verraden, die nu alles alleen wilde hebben, zonder met iemand te deelen.

— Zij heet Marie. Zij heeft destijds iets afgeleerd en afgeluisterd, van dat geld, en ze wist zeker dat het hier in huis was, juweelen ook, in de ronde toren, die op het Westen staat! Dat moet dus deze zijn, maar ze had nooit een ingang kunnen ontdekken! Heb je het geld beneden in den muur gevonden? Als je daardoor kruipt, en je volgt de gang links, dan moet je hier onder den vloer uitkomen! Ze zijn nu zeker al aan het werk! Laten we zoeken, vlug, voor zij er kunnen zijn, en dan brengen we het geld weg, en ik zal naar de papieren gaan zoeken die er noodig zijn, en die ook bestaan, dat weet ik zeker!

— Het duurt toch wel een half uur, voor ze door den vloer heen zijn, tenminste als er geen luik is, en den anderen sluipweg zullen ze wel niet hebben gevonden of....

De jongen eindigde den zin niet, en zou hem ook nooit beëindigen.

Een korte, drooge knal klonk, en de erfgenaam der Saint-Hilaires, viel, midden in het voorhoofd getroffen, rechtstandig, als een boom die geveld wordt, op den vloer.

— Zoo straffen wij verraders! klonk een stem van den kant van de geheime deur. Daar stond een kerel met rood haar, een kerel als een boom, met de rookende revolver nog in de hand, die hij nu op Raffles richtte.

Maar voor hij kon schieten, had Henderson een stoel naar hem toegeworpen, en viel op hem aan.

De twee reuzen omvatten elkander, en hijgend worstelden zij, de een om zijn gewapenden arm vrij te maken, de ander om hem dit te beletten.

Met hun machtige lichamen stortten zij neder op de tafel, en hoe zwaar die ook was, zij viel om — het blad scheen open te slijten-schoof van zijn plaats — en uit de vier uitgeholde, gebeeldhouwde pooten stroomde, rolde en tinkelde het goud, de groote diamanten, de zacht blinkende paarden!

Met een laatste krachtsinspanning had Henderson zich opgericht, en slingerde zijn aanvaller met zooveel kracht in een hoek van het vertrek, dat hij daar bewusteloos bleef liggen.

— Verzamel dat alles Brand! beval Raffles kort. Een hoogere macht heeft uitspraak gedaan. Haast je, want ik hoor beneden onder den vloer reeds gerucht! Spoedig naar onze duikboot — en dan zullen wij onmiddellijk draadloos den burgemeester waarschuwen.

De volgende aflevering bevat :

Het raadsel van de Metro.

A ERSOHNEN:

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Voor België:
2 francs.

grootte zorg en kennis van zaken samengesteld verzameld werk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer **50 afleveringen** verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer **vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.**

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Voor België 2 francs.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885